

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE PERUAANSCHER KERKESCHAT

20 cent

No. 1114

De zeeroovers volgden het dier, achter elkaar loopend.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Peruaansche Kerkschat

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
B U Z I A U
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

VREEMDE BEZOEKERS.

De zon neigde naar de kim, aan het einde van een verrukkelijk schoonen dag, zooals men dien slechts in de keerkringen kan beleven, toen er plotseling beweging scheen te komen in het rimpelloos oppervlak der zee in een der schoonste en breedste baaien aan de Zuidzijde van het eiland Pinaki, een van de koraaleilanden ten Oosten van Tahiti.

De golven schenen zachtjes uiteen te wijken, en verleenden doorgang aan een eigenaardig donkergrijs voorwerp, dat hoe langer hoe grooter werd, en zich ten slotte vertoonde als het dek van een kleine, zonderling gevormde duikboot, welke in haar uiterlijk tamelijk sterk afweek van de bekende oorlogsduikbooten der groote mogendheden.

Het dek was namelijk zoo goed als volkomen vlak, zonder eenige ronding of verhooging en voor het grootste gedeelte omgeven door een stalen verschansing, die zich pas had opgericht op hetzelfde oogenblik dat de deksel opening van een zeer lagen ingangstoren, die zich ongeveer in het midden van het dek bevond, en aan

de voor- zoowel als aan de achterzijde voorzien was van een ronde ruit van het dikste en toch volkomen doorzichtig kwarts.

Zoodra het dek ongeveer een decimeter boven de oppervlakte van het water was uitgerazen, kwam het zonderlinge vaartuig tot rust.

De deksel van den ingangstoren ging hoe langer hoe verder open, en eensklaps, met een lenigen sprong, wipte een man op het dek, die een oogenblik rondkeek, zijn oogen met de hand beschuttend tegen de schuins invallende zonnestralen, en daarop naar iemand wenkte, wiens hoofd zooveel boven den toren zichtbaar was geweest — een hoofd met blonde lokken, die een rond, blozend gelaat omgaven, waarin twee velderblauwe oogen schitterden.

De man die het eerst het dek had betreden was rijzig, krachtig gebouwd, en toch van een lenigheid, die menig jongeling hem zou hebben benijd, ofschoon hij naar zijn licht grijzend haar en zijn ernstige gelaatstrekken te oordeelen, in het begin van de veertig moest zijn.

Aanstands vielen in dat gelaat de groote,

doordringende staalgrijze oogen op, waarmede hij de menschen tot op den bodem van de ziele scheen te kunnen lezen.

De man, die daar nu onbewegelijk op het dek van zijn vreemd schip stond, den blik naar de lage kust gericht, die daar voor hem opdoemde was John Raffles, de Groote Avonturier, de langgezochte vijand van Phileas Baxter, den hoofdinspecteur der Londensche politie, de man, op wiens aanhouding een premie gesteld was van 3000 pond sterling.

En de jonge man, die zich nu bij hem kwam voegen, na op zijn beurt uit den toren te zijn geklauterd, was zijn trouwe vriend, Charles Brand, die talrijke avonturen met hem gedeeld en aan zijn zijde ettelijke gevaren getrotseerd had.

Had dan dit ranke vaartuig, hetwelk aan Raffles toebehoorde en aan zijn vernuftigen geest zijn ontstaan te danken had, de lange reis over den Oceaan afgelegd, slechts door deze beide mannen bestuurd?

Neen — in het inwendige van het schip, hetwelk daar roerloos als een slapende potvisch, aan de oppervlakte van de baai dreef, bevond zich nog een derde man, en dat was James Henderson, de chauffeur van den Grooten Onbekende — een der zeer weinige die zijn ware identiteit kenden, en die hem reeds jarenlang gediend had met een onwankelbaren trouw en een liefde, een blinde toewijding en een schrandereid, die zijn hulp in menig gevaarvol avontuur, voor Raffles van de grootste waarde had gemaakt — niet het minst omdat James Henderson beschikte over een waarlijk meer dan buitengewone lichaamskracht, en een stoutmoedigheid die aan waaghalzerij grensde.

Met slechts drie man equipage dus was „de Bruinvisch” — zoo heette de nieuwste duikboot van Raffles — hier heen gekomen.

Niet van Londen evenwel, noch van een andere Europeesche haven.

Geruimen tijd geleden had de duikboot, vluchtend voor Engelsche onderzeebooten, die haar achtervolgden, en met beschadigde machine een toevlucht moeten zoeken in een onderzeesch hol, alleen aan Raffles bekend, op de kust van Afrika gelegen, een soort van smalle spleet, waarin de veel grootere oorlogs duikbooten den stoutmoedigen avonturier onmogelijk zouden hebben kunnen volgen, zelfs al hadden zij de juiste plek geweten, waar het geheimzinnige grijze schip zoo eensklaps voor hun oogen verdween.

Raffles had de duikboot door een tunnel naar een zeer groot onderaardsch hol weten te brengen, dat grootendeels met water gevuld was en

daar had hij zijn trouwe duikboot voorloopig moeten achterlaten.

Lange maanden had het geduurd, voor Raffles, die met zijn beide metgezellen het hol weder verlaten had langs een geheel anderen weg een soort nauwe schoorsteen, die in de helling van een berg in de omstreken van Tetoean uitkwam had kunnen terugkeeren met alles wat er noodig was om de beschadigde machine-ondeelen te kunnen herstellen.

Er werd gesmeerd, gesoldeerd, gevijld en gehamerd in het onderaardsche hol — en na ingespannen arbeid slaagden de drie mannen er ten slotte in de duikboot weder volkomen zeewaardig te maken.

Zij waren „de Bruinvisch” eenige dagen geleden gaan halen, zij hadden het hol verlaten op dezelfde wijze waarop zij er binnen waren gekomen, namelijk door de onderzeesche tunnel, en de spleet in den machtigen rotswand, die zich hier bijna loodrecht een paar honderd meter onder den zeespiegel uitstreekte, en daarop hadden zij zich weder in de Middellandsche Zee gewaagd.

En thans bevond Raffles zich op weg naar een van zijn „schatkamer-eilanden” waar hij voornemens was, de boot voorloopig te laten, en vanwaar een zeewaardige motorboot hem naar de dichtbijzijnde haven zou brengen.

De beide mannen hadden een oogenblik zwijgend naast elkander gestaan, in diepe bewondering verzonken voor het heerlijke schouwspel, hetwelk zee en land hier opleverden, toen Brand op zachten toon opmerkte:

— Het is hier bijzonder schoon, Raffles! Is dat de reden dat je hier boven water bent gekomen, en hier blijkbaar ten anker wilt gaan?

— Anders niet, Brand! antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben volstrekt geen haast — en de schoonheid van deze eilandengroep waarvan Tahiti het voornaamste is, heeft mij steeds in de hoogste mate bekoord. Waar ter wereld vindt men zulk een plantengroei? Waar ergens vindt men de hoogopgaande boomen, de eiken en de dennen van het gematigde klimaat vereenigd met de voortbrengselen van de keerkringen — cocospalmen, apenbroodboomen, waringi's? En dan de dieren! Welk een kleurenpracht! En welk een sierlijkheid! De paradijsgoed, de kangoeroe, de struisvogel, de zebra de sierlijke herten — het is alles een lust voor de oogen!

— Denk je hier lang te blijven?

— Slechts een paar dagen! Eenige dagen rust zullen ons in ieder geval niet schaden! Wij hebben het in den laatsten tijd tamelijk druk gehad!

— Een waar woord! zeide Brand met een zucht. Jouw zenuwen moeten wel van staal zijn, dat je dit leven uithoudt!

— Doe jij dan iets anders, Brand? vroeg Raffles glimlachend. Je neemt toch aan bijna al mijn avonturen deel?

— Ik neem er aan deel, zooals de armen deel nemen aan een wandeling, wanneer men loopt — maar de beenen doen het werk! hernam Brand. Van het hoofd praat ik nog niet eens — en ik denk toch dat het opstellen van een veldtochtplan ook veel van iemands krachten vergt!

Op dit oogenblik verscheen een hoofd, vervolgens een paar geweldige schouders, en ten slotte de geheele persoon van James Henderson op het dek — een reus van bijna zes en een halve voet, die wel in staat leek te zijn, Raffles zijn duikboot achterna te dragen, wanneer deze dit gewenscht zou hebben.

Hij had een trouwhartig gezicht, zware wenkbrauwen, en als hij lachte, wat tamelijk veel geschiedde, werden er twee rijen hagelwitte tanden zichtbaar, die nog nimmer kennis hadden behoeven te maken met plombeersel of trektang.

— Het diner is gereed, Mylord! kwam de reus aankondigen, die niet alleen een uitmuntend mecanicien en een voortreffelijk chauffeur, maar ook een zeer goede kok was, die onder de wonderlijkste en ongewoonste omstandigheden nog kans zag, een behoorlijke maaltijd te bereiden.

— Wij komen aanstonds, James! zeide Raffles. Wij willen nog een oogenblik genieten van de stilte en de rust, die hier heerschen! Je kunt ook wel blijven — zulk een schouwspel treft men slechts zelden in zijn leven aan.

Raffles was naar de reeling togetreden, steunde met beide handen op het gevlochten staaldraad, hetwelk de leuning vormde, en liet langzaam zijn blikken over de kustlijn dwalen, voor zoover die zichtbaar was.

De baai, in welks midden de „Bruinvisch” thans dreef, om aanstonds voor anker te gaan, was op deze plek omstreeks anderhalve kilometer breed.

Aan weerszijden staken twee landtongen tamelijk ver in zee vooruit, de eene slechts begroeid met laag kreupelhout, de ander tevens met hoogopgaand geboomte, welker kruinen zachtjes door den zoeeven opgestoken landwind bewogen werden.

En deze wind voerde het bedwelmend aroma van tamarinde, vanille en mangistan met zich mede.

De baai had een bijna zuiveren halfronden vorm, en in het midden van dien cirkel verhief

zich een lage heuvelketen, die zachtjes uitvloeide naar de zijden van de beide landtongen.

Ook deze heuvelketen was dicht begroeid.

Zelfs op deze afstand was duidelijk het schuim zichtbaar van een smallen waterval, die zich van groote hoogte langs de steile helling omlaag stortte, en zich later vereenigde met een riviertje, hetwelk in zee uitstroomde.

De baai had een tamelijk breed strand van goudgeel zand.

Hier en daar staken koraalriffen hun toppen boven het water uit, maar bij vloed zouden zij verraderlijk verdwijnen onder de oppervlakte, en dan een zeer groot gevaar opleveren voor alle schepen, die het mochten wagen, deze baai binnen te loopen, die er op het eerste gezicht zoo veilig uitzag.

Bijna een kwartier hadden de drie mannen zwijgend zoo bij elkander gestaan, genietend van de zalige rust, die over het lad en golven lag, toen Raffles zeide:

— Kom Brand — wij mogen den culinari-schen producten van onzen vriend Henderson niets van hun waarde ontnemene door ze te lang op ons te laten wachten.

Reeds wendde hij zich om, om over het smalle dek, dat nauwelijks twee meter breed was naar den ingangstoren te gaan, toen hij eensklaps staan bleef, en zijn blik richtte naar iets dat zijn opmerkzaamheid scheen te hebben getrokken.

Brand zag hem verwonderd aan, en vroeg na eenige oogenblikken:

— Wat is er? Waarop wacht je?

— Zie daar ginds eens, — daar boven den Westelijken landtong — zie je daar niets?

— Het lijkt op een rookwolkje! riep Brand uit, nadat hij eenige oogenblikken met aandacht naar het punt had gestaard, hetwelk Raffles hem met uitgestreken wijsvinger had aangewezen.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brand! zeide Henderson, die naderbij was getreden. Het is zeker rook, die daar boven den landtong opstijgt!

— Het zal toch geen boschbrand zijn? vroeg Brand.

— Dat lijkt mij al zeer onwaarschijnlijk! gaf Raffles ten antwoord. Ten eerste heeft het hier in deze streken juist twee dagen achtereen geregend, en ten tweede verwekt een boschbrand niet zulke dunne, ijle rookpluim, die op slechts een enkele plaats kaarsrecht in de lucht stijgt. Dat doet echter wel de rook van een hoop spaanders, van een brandend huis of van een kampvuur!

— Een huis — een kampvuur op Pinaki?

riep Brand verwonderd uit. Ik meende dat het eiland onbewoond was?

— Dat is het ook — of dat moet het althans volgens de geleerden zijn! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar hoe zou die rook dan ontstaan kunnen zijn?

Raffles haalde even de schouders op, en zeide toen:

— Naar alle waarschijnlijkheid is hij afkomstig van een vuur — en daar het niet door de natuur ontstoken is, kan het niet anders, of dit moet door menschenhanden geschied zijn!

— Maar wat kunnen menschen hier komen zoeken? hernam Brand verbaasd.

Raffles wierp zijn tochtgenoot een eigenaardigen blik toe, scheen ergens over na te denken en antwoordde toen langzaam:

— Ik geloof dat ik het weet, Brand!

— Ik ben nieuwsgierig het te hooren!

— Heb je nooit van „de schat van Pinaki” gehoord?

Brand spande ijn hersens blijkbaar krachtig in, maar ten slotte moest hij hoofdschuddend bekennen:

— Nooit van gehoord! Ik ken wel schatten op andere onbewoonde eilanden — maar die behooren toe aan een zekeren John Raffles! Zou je mij willen vertellen hoe het met den schat van Pinaki gesteld is?

— Met genoeg — maar ik waarschuw je, dat ik je daarbij slechts kan herhalen wat de dagbladen indertijd over het geval gemeld hebben — en daar voeg ik aanstonds aan toe, dat ik voor mij de geheele zaak steeds voor louter verzinsel heb gehouden — hetgeen natuurlijk niet zeggen wil, dat het inderdaad is. Welnu dan, het verhaal doet de ronde, dat er tijdens de revolutie in Peru, welke ongeveer 70 jaar geleden plaats vond, in de hoofdstad van die republiek, een kerk is verwoest, en dat de bezittingen van dat Godshuis, benevens een groot aantal kostbare juweelen, welke in de schatkamers van de kerk verborgen waren, door een viertal mannen werden weggesleept, en verborgen in een schoener, die voor dat doel in de haven gereed werd gehouden. De roovers hadden echter geen papieren, en derhalve durfden zij geen Australische haven binnen loopen. De schoener was niet zeer groot, en daarom namen zij het besluit, den schat voorloopig te begraven op een van de onbewoonde eilanden van den Tahiti-groep. Naderhand zouden zij dan te Sidney een grooter vaartuig charteren voor een zoogenaamde handelonderneming, maar waarmee zij inderdaad den schat van het onbewoonde eiland zouden gaan halen. Dat eiland is Pinaki. Zij zouden dan tevens in het bezit komen

van de noodige papieren om den schat veilig in een Australische haven aan land te kunnen brengen.

— En — is dat dan niet geschied? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat moet wel zoo zijn, want pas in 1924 deden verhalen de ronde, omtrent pogingen die waren aangewend om den schat opnieuw te ontdekken. Daaruit zou dus voortvloeien, dat de vier roovers domkoppen waren, en niet eens nauwkeurig de plek hadden aangeduid, waar zij het gestolen goud en de edelsteenen hadden begraven!

— Dat klinkt niet erg geloofwaardig! riep Brand hoofdschuddend uit.

— Ik geef het je toe, maar desniettemin moet er in 1924 toch weer ijverig naar den begraven schat gezocht zijn. Op een dag van dat jaar werd in een van de straten in Sydney een zekere Thompson door een ouden bedelaar aangesproken. Hij gaf, half in gedachten, den man een tamelijk groot bedrag, en je kunt je zijn verbazing wel voorstellen, toen de bedelaar hem vervolgens zijn naam en adres verzocht. Hij wilde eerst weigeren deze op te geven, vreezend dat de bedelaar hem dan herhaaldelijk om geld lastig zou vallen, maar de man drong zoo hardnekkig aan, en verzekerde hem zoo overtuigend dat hij zichzelf zou benadeelen door te weigeren dat hij ten slotte zijn naam en zijn adres opgaf.

— En — vervolgens?

— Wel, eenigen tijd later ontving diezelfde Thompson het verzoek zich aanstonds naar een van de ziekenhuizen van de stad te begeven. Daargekomen kwam hij tot de ontdekking dat de man die naar hem had laten vragen de bewuste oude bedelaar was.

— Wat kon hij hem wel te zeggen hebben?

— Ja, dat is vreemd genoeg! Ik erken zelfs dat wat er nu volgt het geheele geval niet aannemelijker maakt! De oude man deelde hem namelijk mede, dat hij hem bij zich had laten komen, om hem de plaats aan te wijzen, waar een groote schat begraven lag, door hem en nog drie andere mannen lang geleden op een eenzaam eiland gebracht.

— Maar dat is tastbare onzin! riep Brand uit. 1924? Het moet dus 50 jaar geleden zijn, dat die schat begraven werd, want thans zijn er bijna 10 jaren verlopen sedert het genoemde jaar! Was die man dan zoo oud?

— Als hij 75 jaar was — dan was hij 25 toen het avontuur plaats greep, hernam Raffles. Onmogelijk is dat niet, dat moet je mij toegeven.

— Alles goed en wel — maar was die man dan krankzinnig, dat hij in al die 50 jaren geen

enkele poging aanwendde, om den schat terug te vinden?

— Het is niet bekend, of hij dat niet inderdaad gedaan heeft, waarde Brand.

— Goed — dat nemen wij aan! Maar zijn drie metgezellen dan? Waren die ook de plek vergeten, zijn die in het geheel niet geslaagd in hun pogingen om den schat terug te vinden?

— Naar het schijnt niet — anders zou men thans niet zooveel moeite doen en er zooveel geld voor over hebben, om den schat terug te vinden! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Doet men er nu nog moeite voor! riep Brand verwonderd uit. Die Thompson was dus ook een dwaas? Die is dus niet bij de eerste de beste gelegenheid naar Tahiti overgestoken om daar de schat te gaan halen op de plek, die door den ouden bedelaar was genoemd?

— Dat schijnt zoo! Laat ik je echter zeggen, dat je je in het laatste opzicht in ieder geval vergist, want volgens de berichten in de bladen heeft die Thompson wel degelijk 8 jaar van zijn leven gewerkt om den verborgen schat te vinden — zonder resultaat evenwel!

— Dan schijnen de aanduidingen van den ouden bedelaar ook niet geleden te hebben aan overmaat van duidelijkheid! riep Brand spottend uit.

— Dat is volstrekt niet zoo verwonderlijk! Stel dat jij een schat begraaft, op een onbewoond eiland, en wel een weinig al te haastig, zoodat je de juiste plek vergeet! Geloof je soms dat je geheugen er beter op zou worden in den loop van 50 jaren, als je misschien aan niets anders denkt dan aan dat goud dat je daar wenkt, als het ware onder het bereik van je hand, zonder dat je er nochtans van kunt genieten? Je zoudt er kindsch van worden — en de plek zou hoe langer hoe vager je voor den geest staan!

— Die oude kerkplunderaar zal nu wel dood zijn?

— Hij is dood!

— En de drie anderen?

— Die zijn het naar alle waarschijnlijkheid ook — anders zouden zij nu 90 jaar of daar-

omtrent moeten zijn!

— Er is me nog iets niet recht duidelijk!

— Laat eens hooren!

— Als ik je goed begrepen heb, zou er thans een soort van expeditie op touw zijn gezet, om dien schat terug te vinden, nietwaar?

— Zoo is het!

— Het stond in de couranten zeg je, dus het geschiedde geheel en al openlijk! Welnu, het is mij niet duidelijk waarvoor al dat zoeken dient, want als die schatgravers inderdaad het goud het edelgesteente terugvinden, dan zal de bestolen kerk in de Peruaansche hoofdstad onmiddellijk aanspraken maken op haar eigendommen.

— Daar komt ze tien jaren te laat mee, Brand! antwoordde Raffles kalm. Diefstal verjaart na 50 jaren in alle Latijnsche Staten van Amerika. Dat wil zeggen — iemand die bijvoorbeeld in 1900 een gouden horloge verloor, op welke wijze dan ook, door diefstal of door eenvoudig verlies, kan er in 1950 geen rechten meer op laten gelden!

— En zijn erfgenamen?

— Zijn erfgenamen evenmin!

— Het horloge is dus onbeheerd?

— Slechts in zekeren zin! Want de Staat verklaart er zich meester van — en verkoopt het ten bate van de schatkist.

Henderson, die aandachtig had toegeluisterd, zonder een woord te zeggen, kwam nu naderbij, en zeide:

— Mag ik een vraag stellen, mylord?

— Ga je gang, James!

— Als het geen gouden horloge is, maar een beenen manchetknoopje, verkoopt de Staat het dan ook?

— Dat doet hij, James — want hij moet zijn ambtenaren in het leven houden! antwoordde Raffles met een ernstig gelaat. Maar nu hebben wij genoeg gesproken — wij zullen eens snel gaan eten, en daarna zullen wij, nu het nog wel een half uur licht blijft, eens spoedig gaan zien wat die rookpluim daarginds te beteekenen heeft.

HOOFDSTUK II.

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING.

De drie mannen begaven zich aanstonds door den ingangstoren naar het inwendige van de duikboot.

Zoodra zij de smalle stalen ladder waren afgedaald, die van den toren omlaag voerde, bevonden zij zich in de machinekamer.

Hier bevonden zich alle toestellen die noodzakelijk waren voor de besturing van de „Bruinvisch”, en hier kon men ook, zelfs wanneer de boot onder water voer, door middel van een vernuftig stelsel van spiegels en lenzen, bijge staan door een uiterst krachtig zoeklicht, tot op verren afstand vooruit zien.

Juist in het midden bevond zich het stuurrad.

Hier was de plaats van den stuurman, die onder het onmiddellijk bereik van zijn hand eenige koperen handwielen en hefboomen had, met behulp waarvan hij de watertanks kon laten vollopen, welke, mede met de stabiliseerings vlakken de duikboot onder de oppervlakte lieten zakken.

Vlak voor zich had hij het kleine stuurwiel, dat wel eenigszins gelek op den stroomverdeeler, zooals de wagenbestuurders der electriche trams die voor zich hebben.

Wanneer hij recht voor zich heen keek, kon hij, door verschillende spiegels zien wat er buiten de boot voorviel.

En door middel van de uitschuifbare periscoop was het hem mogelijk, zelfs wanneer de „Bruinvisch” op een diepte van ruim zes meter voer, waar te nemen wat er op eenige zeemijlen afstand aan de oppervlakte van den Oceaan voorviel!

Dit alles was ontsproten aan het geniale brein van John Raffles, die deze boot met geen andere hulp dan die van James Henderson en een half dozijn kundige werklieden op een werf, aan niemand anders dan aan hem zelf bekend en op een eenzaam eiland gelegen, in den tijd van omstreeks negen maanden had gebouwd.

Het is waar — de ruimte van de duikboot was wel eenigszins beperkt, en de verwende eigenaar van een groot zeiljacht zou zeker geen

genoegen hebben genomen met de smalle voor-kajuit, die tevens als eetzaal moest dienen.

Maar — geen enkele andere duikboot, behoorende tot de oorlogsvloot van welke natie ook, kon zich in snelheid meten met deze kleine maar zeer vlugge „Bruinvisch” — want aan de oppervlakte kon zij gemakkelijk een snelheid van bijna 60 kilometer per uur ontwikkelen, en wanneer zij geheel ondergedompeld was, bedroeg de snelheid toch nog altijd ruim 45 kilometer!

Het is dus geen wonder dat gedurende eenige jaren de politie van Engeland en Frankrijk, zoowel als die van Amerika alles in het werk heeft gesteld om te trachten de verblijfplaats van dit eigenaardige vaartuig te ontdekken, waarvan zij maar al te goed wist, dat het aan niemand anders kon toebehooren dan aan den Grooten Onbekende, den man, die al zooveel hoofdbrekens heeft gekost aan dozijnen hooggeplaatste politiebeamten, ja zelfs aan Ministers van Justitie — want het is in een land dat wij niet zullen noemen een openbaar geheim, dat een Minister van Justitie zijn zetel heeft moeten prijsgeven alleen als gevolg van een aantal buitengewoon stoutmoedige inbraken, welke allen aan John Raffles werden toegeschreven, en welke hij dan ook inderdaad bedreven had — op een na, waaraan een vijftal internationale hotel-dieven debet waren.

Raffles en Brand hadden hun schreden aanstonds gericht naar de eetzaal, die zich zooals gezegd, in den voorpiek van het schip bevond, met het natuurlijke gevolg dat zij een zeer spitsen vorm had.

Daar vonden zij de smalle tafel reeds gedekt, en een oogenblik later trad Henderson binnen met eenige dampende schotels.

De beide vrienden aten snel, en intusschen maakte Henderson alles gereed om aanstonds den tocht te kunnen hervatten.

Binnen tien minuten stonden de twee mannen weder van tafel op, en Raffles gaf last, aanstonds weder onder te duiken, teneinde zoo min mogelijk in het oog te loopen — hij was er na-

melijk volstrekt niet op gesteld, dat de personen die daar ginds vuur hadden gemaakt, wie zij dan ook mochten zijn, zijn duikboot zouden ontdekken.

Terwijl Henderson op zijn beurt den inwendigen mensch ging versterken, nam Raffles aan den stuurstoel plaats, trok een kleine, koperen hefboom óver, waarop zich een eigenaardig borrelend geluid liet hooren, en het volgende oogenblik schoot de duikboot, nadat Brand den deksel van den toren weder stevig had bevestigd, in volle vaart omlaag, en zette koers naar de landtong, waarachter de geheimzinnige rookwolk nog altijd langzaam omhoog kronkelde.

Binnen vijf minuten was de afstand afgelegd, welke de boot scheidde van de kust.

Langzaam begon de duisternis te vallen.

Toch was het nog licht genoeg om alles te kunnen waarnemen, en een goede landingsplaats te kunnen uitkiezen.

Daar, waar de „Bruinvisch” zich thans bevond, vertoonde de landtong een flauwe bocht, en de kust was hier voor een groot gedeelte bezet met zeer dicht struikgewas, dat tot manshoogte opschoot.

Op vele plekken hingen de takken, zwaar van vuurroode en paarse bloemen tot ver over het water heen, en Raffles kwam dadelijk tot het besluit dat hij hier een uitmuntende plek had gevonden om zich te verbergen.

Zachtjes rees de duikboot weder naar de oppervlakte, terwijl de door electriciteit gedreven schroef langzaam door het water draaide, en toen voer de „Bruinvisch” een soort prieel binnen, waarbij Raffles, die zijn plaats van het stuurrad niet verlaten had, er zorg voor droeg, dat de ingangstoren slechts weinige centimeters boven de oppervlakte uitkwam.

Het water was hier zeer diep, zoodat de duikboot in geval van gevaar ruimten in overvloed zou hebben om zich haastig te bergen.

Inderdaad, zij was zoodanig ingericht, dat zij in nauwelijks tien seconden, varende aan de oppervlakte, zich aan het gezicht kon onttrekken, en geheel en al ondergedompeld was.

Zoodra de „Bruinvisch” volkomen stil lag, vastgehouden door het anker, dat ook onder water kon worden uitgebracht, beval Raffles:

— Open den toren, Brand!

De jongeman ging aanstonds de opdracht uitvoeren, en lichte voorzichtig den deksel van den toren op.

Hij zag aanvankelijk niets anders dan een gewirwar van takken en bladeren en sterk riekende bloemen, dat zich aan alle kanten over het zonderlinge schip uit breidde en het scheen te willen verstikken.

Maar spoedig had zijn scherp oog een goede plek ontdekt om voet aan land te zetten, en het duurde niet lang of de verbinding was bewerkstelligd door middel van een eigenaardige loopplank, welke, evenals een Magirusladder, zeer gemakkelijk in- en uitgeschoven kon worden, naargelang der behoeften.

Zij was deels uit staal, deels uit hout vervaardigd, en wanneer het uiteinde eenmaal den vasten wal had bereikt, al was het tien meter verder, dan kon men zich zonder eenig gevaar over deze loopbrug heen aan wal begeven — tenminste wanneer men niet te zeer aan duizeligheid leed, want de loopplank was niet veel meer dan een voet breed, en niet van een leuning voorzien!

Thans echter was een uitschuiven over een lengte van drie meter ruimschoots voldoende om den vasten wal te kunnen bereiken — maar zij die zich aan wal begaven moesten dan ook duchtig met de armen werken, teneinde zich een weg te banen te midden der dooreen kronkelende takken, die in alle richtingen over het water hingen en een soort afdak boven de duikboot vormden.

Zoodra Brand rapport was gaan uitbrengen, dat hij zijn werk verricht had, wendde Raffles zich tot Henderson, en zeide:

— Luister nu eens goed Henderson. Mijnheer Brand en ik gaan thans een kleine verkennings-tocht ondernemen, en daar de landtong, naar ik meermalen onderzocht heb, over bijna zijn geheele lengte niet breder is dan ongeveer een kwartier gaans, zullen wij waarschijnlijk tamelijk spoedig op zijn hoogst over een uur terug zijn. Gevaar is er aan de onderneming volstrekt niet verbonden, daarvan ben ik vast overtuigd, en je zult je dus in geen geval ongerust behoeven te maken. Je moogt de duikboot dan ook slechts in het uiterste geval verlaten — dat wil zeggen wanneer wij langer dan anderhalf uur mochten wegblijven. In geen geval mag je schieten of op een andere wijze onze aanwezigheid hier kenbaar maken, tenzij je in levensgevaar mocht verkeeren — maar ook dat is zoo goed als geheel onmogelijk.

— Maar wanneer gij binnen twee uur niet terug zijt gekeerd, Mylord, wat moet ik dan doen? vroeg Henderson, wiens gelaat betrokken was.

Raffles dacht een oogenblik na, voor hij antwoordde:

— Dan kun je, met inachtneming van de grootste omzichtigheid, een onderzoek instellen. Wij zullen gezamenlijk gaan waarnemen waar de rookkolom opstijgt — en in die richting zul je dan natuurlijk je onderzoek moeten instellen. Ik ben er echter van overtuigd, dat het over-

bodig zal zijn. Wij moeten ook zeer nauwkeurig acht geven waar onze brave duikboot zich bevindt, want bij de toenemende duisternis valt er natuurlijk niets te zien van het kleine stuk van den toren, dat boven het water uitsteekt. En laten wij nu aan wal gaan.

De drie mannen schreden over de smalle loopplank, de takken wegduwend, naar land maar niet, dan nadat zij zich goed gewapend hadden met revolver, vlijmscherp kapmes en voortreffelijk repeteergeweer.

Eenmaal aan de andere zijde van het kleine boschje gekomen, namen de drie mannen de omgeving zeer scherp op, en spoedig hadden zij een alleenstaanden dwergeik ontdekt, die door een grilligen bliksemslag bijna geheel van de bast was ontdaan, en op spookachtige wijze afstak tegen de omgeving.

Dit zou hun een kenteeken zijn voor het terugvinden van hun trouwe duikboot.

Zoodra zij aldus de plek hadden vastgesteld waar zij aan land waren gekomen, richtte Raffles zich nogmaals tot Henderson, en zeide:

— Je hebt me dus goed begrepen, Henderson? Van gevaar zal geen sprake zijn — wij willen slechts zekerheid omtrent den aard van die rookpluim, die wij thans duidelijker nog dan zoeven kunnen waarnemen.

— Ik zou toch liever met u meegaan, Mylord, zeide Henderson met iets smeekends in zijn stem.

— Het is beter dat je bij de duikboot achterblijft, James! hernam Raffles. Bedenk dat het ons eenige middel is om van het eiland weg te komen.

Het zou er inderdaad leelijk met ons uitzien, als wij hier moesten achterblijven, want het eiland ligt tamelijk ver van de gewone scheepvaarttroute, en onze ammunitie zou al zeer spoedig zijn uitgeput! Wij zouden geen bijlen hebben om een hut te bouwen, geen zagen, geen hamers, geen kleederen — niets van al die fraaie en onmishbare zaken, welke in de meeste romans vroeg of laat steeds ten dienste staan aan schipbreukelingen, en die zelfs een Robinson Crusoe niet ontbraken! Je geeft dus goed acht — en wanneer er inderdaad zeer ernstig gevaar mocht dreigen, dan kun je je geweer afschieten! Ik kan echter met den besten wil van de wereld niet inzien van welken aard dat gevaar zou kunnen zijn! En nu — tot ziens, James! Wij moeten ons nu haasten, want de zon is achter de kim verdwenen, en het zal nu spoedig duister zijn. Je weet dat de schemering in de keerkringen altijd slechts kort duurt.

Met deze woorden wendde Raffles zijn schreden naar het boschje, hetwelk zich op eenigen afstand verhief, en Brand volgde hem op den

voet, terwijl Henderson achterbleef en hen in onbeweeglijke houding nastarde, zoover hij hen kon volgen.

Raffles en Brand wisten wel dat zij hier niet behoefden te zoeken naar een gebaad pad, en zij hadden moeite genoeg zich een weg te worstelen door het stugge gras, dat hun hier en daar tot aan de knieën reikte, en de dorre, stekelige struiken, waarmede de bodem hier bedekt was.

Zij bleven hun oogen gevestigd houden op het boschje, waarachter de rookpluim nog altijd statig en kaarsrecht in de stille lucht omhoog steeg.

Ook Brand begreep nu wel, dat er van een boschbrand geen sprake kon zijn.

Daartoe was de rookwolk te ijl en daartoe bleef zij ook te veel op dezelfde plaats.

Eindelijk, na omstreeks tien minuten te hebben voortgelopen, bereikten zij den zoom van het boschje.

Maar op het punt dat zij er in zouden doordringen, legde Brand zijn hand op den arm van John Raffles, en vroeg op zachten toon:

— Stel eens dat wij aan gene zijde van dit boschje inderdaad een heel nuchter gezelschap zakenlieden vinden, heeren men een colbertje aan en een dophoedje op, leden van het Syndicaat uit Tahiti, dat zich gevormd heeft om te trachten den Peruaanschen kerkschat te ontdekken; — wat ben je dan van zins te doen?

— Er zijn twee mogelijkheden, Brand. Zijn het inderdaad de leden van het Syndicaat, en kennen zij bij toeval de plek reeds, wel dan zullen wij hen nagaan, ons door hen die plek laten aanwijzen — en alles in het werk stellen om dien thans onbeheerden schat in onze eigen handen te doen overgaan! Ik kan namelijk volstrekt niet inzien, waarom die heeren — als zij in Tahiti thuis hooren zijn het Franschen — meer recht op den schat zouden hebben dan John Raffles! Kennen zij echter de plek niet, en gaan zij in het wilde zoeken — dan kunnen wij hen gerust aan hun lot overlaten, en, als wij dat willen, zelve gaan zoeken! Maar stel je gerust — tot dat laatste zal ik zeker niet overgaan! Ik heb volstrekt geen gegevens, ik weet er nog veel minder van dan mijnheer Thompson — en zelfs die heeft acht jaren van zijn leven jammerlijk verknoeid met een vruchteloos onderzoek naar den Mammon, die hier ergens onder den grond moet rusten — of misschien wel er boven, dat is niet uit te maken. En ik ben niet zoo dwaas zijn voorbeeld te willen volgen! Indien ik een of andere aanwijzing had, een wenk een plan — ik zou het misschien beproeven, maar om op goed geluk te gaan zoeken op een eiland, dat toch minstens een oppervlakte heeft

van 150 vierkante Kilometers, dat is het werk van een dwaas.

— En — als het niet de leden van het Syndicaat zijn?

— Niet de leden van het Syndicaat? herhaalde Raffles. Mijn hemel, wie zouden het anders kunnen zijn? Ik weet dat onze natie dol is op kampeeren, en ook de Australiërs zijn er verzot op — maar wij zullen nu toch maar niet aannemen, dat een troepje touristen naar dit afgelegen en onbewoonde koraaleiland is gekomen, teneinde er kampeerend zijn vakantie door te brengen!

Brand scheen nog iets te willen zeggen, maar hij zweeg, want juist op dat oogenblik drong Raffles in het bosch door, waar de duisternis reeds begon te heerschen, en over nogmaals tien minuten kon zijn weetgierigheid immers bevredigd zijn!

Zoo dicht mogelijk in elkanders nabijheid blijvend, schreden de twee vrienden door het boschje, dat hoofdzakelijk uit tamarindeboomen bestond, afgewisseld met een paar tamelijk schrale mango- of apenbroodboomen.

Zij spraken niet meer, deels uit voorzichtigheid, deels omdat zij al hun aandacht moesten bepalen bij hetgeen hun voeten op den ongelijken bodem ontmoetten.

Nog geen volle tien minuten later hadden zij het boschje, dat een zeer uitgerekten vorm had, en als het ware de ruggegraat vormde van de landtong, in zijn volle breedte overgestoken.

Zij liepen nu zeer voorzichtig voort, daar zij den zoom van het boschje bereikten, en eensklaps stonden zij tegelijkertijd stil.

En het volgende oogenblik wierpen zij zich als instinctmatig voorover, zoodat zij geheel verborgen waren door het hooge gras, dat hier in weelderigen overvloed uit den bodem wies.

Op geen vijftig passen afstand was een groot kampvuur ontstoken, en dit vuur veroorzaakte den gestadigen, kaarsrechten rookpluim, die zich tot zeer hoog in de lucht rechtstandig verhief, en zich in de duisternis scheen op te lossen, die snel toenam.

Om het vuur waren een twintigtal mannen gezeten, in half liggende houding, die aten, dronken of een pijp rookten.

Het vuur was aangelegd op slechts geringen afstand van een der uitloopers van het boschje, en als de beide mannen een weinig meer links hadden aangehouden, zouden zij als het ware regelrecht van uit het bosch in de vlammen zijn gestapt.

Op honderd passen afstand voorbij het kampvuur begon de baai, die slechts door de landtong gescheiden was van den zeeboezem, waarin

de duikboot zooveel voor anker was gegaan, en die, naar Raffles wist, een voortreffelijke ankerplaats opleverde voor schepen van zelfs tamelijk grooten diepgang.

Deze baai was namelijk geheel vrij van verraderlijke klippen, en uitstekend beschut tegen de heerschende winden van deze streek.

En inderdaad — ongeveer in het midden van deze baai lag een vrij groot stoomschip voor anker, waarvan de vormen nog juist even zichtbaar waren.

De vuren waren blijkbaar niet gedoofd, want nu en dan steeg een klein rookwolkje op als een ademtocht uit de schoorsteenpijp.

Half op het strand getrokken lagen twee grote sloepen, die waarschijnlijk dienst hadden gedaan om de mannen, die daar om het vuur gezeten waren, aan land te brengen.

De beide vrienden hadden met een onwillekeurige beweging hun revolvers gegrepen, en eenigen tijd bleven zij onbewegelijk naar het vreemde schouwspel staren, dat zich daar aan hun blikken voordeed.

Vreemd was het zeker — want de mannen, die zij hier zagen, beantwoordden volstrekt niet aan de voorstelling welke zij zich van de leden van het Syndicaat gevormd hadden.

De meesten hunner droegen korte, wollige jassen, om hun middel dichtgesnoerd met een breeden riem, een rooden halsdoek, grove laarzen tot halverwege de kuit, en die het beneden-einde van de lederen broeken omsloot, en eigenaardige lakensche petten met een kleine, lederen klep.

Brand boog zich zoover mogelijk voorover en zeide toen op zacht fluisterenden toon:

— Zeg eens eerlijk, Raffles — ben je van oordeel dat die mannen er uitzien als lieden, die een maatschappij hebben gevormd om een schat te ontdekken?

— Neen, Brand — ik erken, dat ik mij hen anders had voorgesteld!

— Zien zij er niet een weinig sjofel uit?

— Bijzonder sjofel, Brand! En zij schijnen van een hartigen dronk te houden — ik geloof zelfs dat ik daar al hoor zingen! Stil eens even!

De beide mannen zwegen.

Door de stille avondlucht klonk een met rauwe, schorre stemmen gezongen lied in een vreemde taal.

Raffles en Brand luisterden eenige oogenblikken, totdat de laatste op zachten toon vroeg:

— Wat zingen zij daar?

— Zij zingen Russisch, Brand — en zij zingen een revolutionair lied!

Slechts met moeite onderdrukte Brand een

kreet.

— Maar dan zijn die lieden — — —

— Ik denk, of liever ik ben zeker, dat wij te doen hebben met Russen! En wel met Russen die men liever niet alleen op een eenzamen landweg tegenkomt, vooral wanneer men veel geld in zijn zak heeft!

— Zouden het roovers zijn?

— Dat vrees ik! gaf Raffles ten antwoord. Ik geloof, dat we hier met gewone struikrovers te maken hebben! Maar laat ik nu niet langer filosofeeren — wij kunnen zekerheid erlangen!

— Op welke wijze dan?

— Door hen wat dichterbij te naderen!

— Zou dat mogelijk zijn?

— Ongetwijfeld, wanneer wij slechts een weinig links aanhouden!

Zonder eenig gerucht te maken, ofschoon dat moeilijk genoeg viel bij de duisternis, die onder de boomen reeds heerschte, volgden de beide bespieders den zoom van het boschje, totdat zij een punt bereikt hadden, waarop zij zich op nauwelijks vier meter afstands van de kampeerende Russen bevonden.

Het kampvuur bescheen helder het gelaat van de mannen die met hun gezicht naar het boschje gewend zaten, en Brand maakte bij zich zelf de opmerking dat althans deze vertegenwoordigers van het bolsjewisme een allesbehalve gunstig uiterlijk vertoonden.

Zij waren ongeschoren, hun haren fladderden hen woest om het hoofd, hun oogen scholen diep weg onder de borstelige wenkbrauwen en zij spraken de drankflesch aan op een wijze, die het duidelijk maakte, waarom zij hoe langer hoe luider en spraakzamer werden.

Raffles had Brand met een gebaar het stilzwijgen opgelegd, en luisterde nu aandachtig.

Er werd niets dan Russisch gesproken, maar Raffles was deze taal zoo volkomen machtig dat hij volstrekt geen moeite had om het gesprokene te kunnen volgen.

Er verliep ongeveer een half uur, het vuur doofde langzamerhand uit, een aantal der Russen stond op, schepte zich in een der sloepen in, en roeide naar het voor anker liggende schip, en degenen die op het land waren achtergebleven wikkelden zich in hun dekens, en maakten aanstalte, zich ter ruste te begeven.

Toen richtte Raffles zich voorzichtig op, voerde Brand met zich mede, en zeide, toen de beide mannen zich op veiligen afstand van het kamp bevonden:

— Ik geloof dat ons een spannend avontuur wacht, Brand! De mannen die wij daarginds bespied hebben zijn inderdaad Russische zee-roovers — en zeer waarschijnlijk dezelfde, of althans bendegenooten van dezelfde bandieten, met wie wij al eens kennis hebben gemaakt, en die de verdwijning van een aantal Amerikaanse schepen op hun geweten hebben!

— En — wat komen zij hier doen?

— Zij loeren op het schip, hetwelk nog hedenacht, of uiterlijk morgen de leden van het Syndicaat uit Tahiti zal overbrengen — of liever gezegd, het schip is hun voorloopig onverschillig, zij hebben het voorzien op de schatgravers zelve! Zij willen hen namelijk tersluiks volgen — en als zij de plek hebben ontdekt waar de Peruaansche kerkschat begraven is, dan zullen zij hen dooden, en zich den buit toeëigenen! En nu spoedig naar ons schip terug — wij zullen zorgen dat wij morgen bij het kriecken van den dag present zijn om onze rol in deze comédie te kunnen vervullen!

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

DE HOND.

Het was omstreeks vier uur in den nacht, en de hemel begon zich in het Oosten lichtrood te kleuren, toen er leven kwam in het kamp der Russische roovers.

Een van de mannen die daar lag, terwijl slechts het puntje van zijn neus onder zijn deken uitstak, had reeds eenige malen in zijn slaap gegromd, en nu schopte hij een paar malen woedend van zich af, richtte zich half op zijn elleboog op, wreef zich de oogen uit, en keek om zich heen, als om zich te vergewissen van den aard der stoornis, die hem ontijdig had doen ontwaken.

Het was een viervoetig wezen, dat zich ver-stout had, den roover uit zijn slaap te wekken.

Een tamelijke groote hond, een bastaard, die het midden hield tusschen een mastiff en een bloedhond stond over den Rus heengebogen, bromde, en krabbelde met zijn forschen poot over de dikke paardendeken, waaronder de Rus zich te slapen had gelegd.

— Wat is er Iwan! Waarom slaap je niet hond! Waarom maak je mij wakker?

Bij wijze van antwoord begon de hond nog harder te krabbelen, liet een zacht gejang hooren, wendde zich om, deed eenige stappen, waar-bij hij telkens naar zijn meester omkeek, en keerde vervolgens op zijn schreden terug om het zelfde spelletje nog eenige malen te her-halen.

— Wat kan dat voor den duivel te beteeken hebben! bromde de man.

Hij schoof langzaam den deken van zich af, stond op, keek een oogenblik besluiteloos om zich heen, en vestigde toen zijn blikken weder op den hond, die kwispelstaartend voor hem stond, en hem met zijn fonkelende, wreede oogen onophoudelijk aankeek, alsof hij hem iets wilde vragen.

Intusschen was er een tweede roover wakker geworden, die zich oprichtte en op gemelij-ken toon vroeg:

— Wat is er aan de hand, Voljin, is het al tijd om aan het werk te gaan?

— Dat kan ik je niet zeggen Jakounine! antwoordde Voljin. Iwan is onrustig — het dier schijnt mijn aandacht ergens voor te vragen — hij kijkt mij aan alsof hij wenscht dat ik hem zal volgen. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, waar hij mij heen wil brengen!

Jakounine haalde de schouders op, en bromde:

— Wat kan hij hier op dit onbewoond eiland voor bijzonders hebben ontdekt? Laat ons nog maar rustig een paar uren slapen, chef — de „Espérance” kan toch onmogelijk hier zijn voor er nog enkele uren zijn verlopen.

— Neen, Jakounine! hernam Voljin, terwijl hij opsprong, zich overtuigde dat zijn revolver geladen was, en toen met een enkelen schop in de ribben een paar van de andere mannen wekte, die bij het nu geheel uitgedoofde kampvuur waren achtergebleven, en die aan een der-gelijke hardhandige bejegening gewend schenen te zijn, want zij protesteerden volstrekt niet maar waren in een oogenblik klaar wakker, en keken hun chef vragend aan.

Er waren daar nu zeven mannen bijeen, allen luchtig gewapend, zonder nog den hond mede te rekenen, die wel in staat scheen te zijn een half dozijn tegenstanders voor zijn rekening te kunnen nemen.

Voljin monsterde zijn mannen even en zeide toen op korten toon:

— Er moet ergens gevaar schuilen, mannen — Iwan waarschuwt mij nooit noodeloos! Hij heeft een bijzonder fijnen neus, en dat kunnen jullie zeer goed weten! Wij moeten hem nagaan — en dat met de grootste voorzichtigheid, want niemand kan zeggen wat hij ons zal doen ontdekken!

Niemand gaf antwoord — de zeeschuimers waren blijkbaar gewend hun chef blindelings te gehoorzamen.

Voljin wendde zich tot den hond, streelde het dier over den kop, een liefkoozing, welke geen der bandieten hem gaarne zou nadoen, en beval op korten toon:

— Zoek Iwan!

De tocht begon.

Het was duidelijk dat de hond eenig spoor had ontdekt, hetwelk hij thans met den neus op den grond volgde, zonder een oogenblik te aarzelen of zich te vergissen.

De zeeroovers volgden het dier, achter elkan-der loopende, de revolver in de vuist en op alle gebeurlijkheden voorbereid.

Zij slopen zoo geruischloos mogelijk voort, dwars door het boschje, zij bereikten de open plek, staken die in gebukte houding over, en

kwamen ten slotte aan een gordel van hoogopgaand struikgewas, hetwelk een der baaien van het eiland afslot.

Gedurende den tocht was het reeds zoover licht geworden, dat men gemakkelijk op een honderdtal meters voor zich uit kon zien.

De hond stond stil, met opgeheven kop, van strijdlust fonkelende oogen, en terwijl hij de lucht door zijn wijdgeopende neusgaten opsnoof.

Het was duidelijk, dat het dier onraad vermoedde.

Een enkel, op zachten toon gefluisterd bevel was echter voldoende om den speurhond tot rust te brengen — en het volgende oogenblik drongen allen in het kreupelhout door.

Na een twintigtal schreden zagen zij reeds het nauwelijks bewogen oppervlak van de baai door de takken der struiken heen, als parlemoer glanzend.

Plotseling stond Voljin stil, in gebukte houding, als een roofdier, gereed om zijn sprong te doen.

Hij wenkte Jakounine om naast hem te komen en wees met uitgestrekte vinger naar iets dat hij in de verte scheen te hebben ontwaard.

Het waren twee mannen, die, aan den oever van de baai, rustig hun maaltijd gebruikten, gezeten in het welige gras, en met den rug toegekeerd naar de Russische bandieten.

Jakounine keek een oogenblik verbaasd naar deze mannen, die zich gedroegen alsof zij zich volstrekt geen gevaar bewust bewaren, en zeide toen op fluisterenden toon:

— Wat is dat? Kunnen zij er al zijn?

Voljin schudde het hoofd en antwoordde:

— Dat is onmogelijk! Als zij van Tahiti komen, dan moeten zij voor anker liggen aan de tegenovergestelde zijde van het eiland — en ik zie bovendien geen spoor van eenig schip!

— Hoe zijn ze dan hier gekomen? hernam Jakounine verbaasd.

Voljin haalde ongeduldig de schouders op en zeide:

— Ik weet het niet — in ieder geval zijn zij er, en ik duld hier geen getuigen van — hetgeen wij voor hebben! Die mannen moeten in ieder geval onschadelijk gemaakt worden, totdat alles achter den rug is. Zijn zij eenvoudige toeristen wat ik echter al zeer onwaarschijnlijk acht, dan zullen zij er afkomen met het leven — want zij zijn waarschijnlijk wel van geld voorzien. Maar komen zij hier om eveneens naar den schat te zoeken — dat zal ik geen medelijden kennen! Dat goud en die juweelen moeten ons toebehooren — dat heb ik mijzelf gezworen! Wij zullen hen overvallen, en van hun eigen antwoorden zal het afhangen, wat er met hen

zal geschieden! Wij kunnen hier geen potkijzers gebruiken!

Met de uiterste behoedzaamheid werd de tocht voortgezet.

De roovers hadden zich nu als het ware in tirailleurslinie verspreid, en kropen op hun buik naderbij, terwijl Voljin den hond aan een sterken lederen riem had vastgebonden.

Zoo naderden zij de plek waar Raffles en Brand — want men zal begrepen hebben dat zij het waren — rustig zaten te ontbijten.

En eensklaps sprong Voljin op, met een revolver in de hand, en zijn kort bevel deed alle andere roovers als bij tooverslag uit het hooge gras te voorschijn komen, en op de beide mannen toesnellen, zoo vlug dit mogelijk was door het dichte kreupelhout.

Raffles en Brand waren in een ommezien op de been, toen zij de takken achter zich hoorden kraken, en het op luiden toon gegeven bevel vernamen.

Zij waren echter zoo onvoorzichtig geweest, hun wapens aan boord van de duikboot achter te laten — en dat zou hun noodlottig worden.

Raffles kon den bandiet die het dichtst bij hem stond, en die reeds zijn revolver had opgeheven, met een goed gericht kaakslag neerslaan — en Brand kon zelfs het begin bereiken van de smalle loopplank, die van den vasten wal naar den ingangstoren van de duikboot voerde, maar toen sprong eensklaps de reusachtige hond voor hem op, en hij begreep, dat hij in stukken gescheurd zou worden, wanneer hij het waagde, ongewapend als hij was, nog stap verder te doen.

Hij voelde een zware hand op zijn schouder en toen hij zich omwende, keek hij in het grijnzende gelaat van Jakounine, die hem zijn revolver voorhield, en zeide:

— Ik zou u aanraden, geen vinger meer te verroeren, wanneer gij tenminste uw leven lief hebt — want de hond is niet erg in zijn humeur en ik weet niet hoelang wij hem in bedwang zullen kunnen houden.

De jonge man wierp tersluiks een blik op het gele monster, dat hem met woesten blik aanstaarde, en dat er wel wat uitzag als een leeuwsonder mannen, met den kop van een hyena, haalde de schouders op, en onderwierp zich aan zijn lot.

Wat Raffles betreft — hij had begrepen, dat hij zeer weinig kon uitrichten tegen vier mannen, die met geladen revolvers om hem heen stonden, den vinger aan den trekker, en glimlachend met een buiging voor Voljin, dien hij dadelijk als den aanvoerder herkende, zeide hij:

— Mag ik weten mijne heeren, waaraan ik

deze verrassing te danken heb, die echter niet bepaald aangenaam is?

Hij had de vraag in het Russisch gesteld, hetgeen Voljin een oogenblik verrast deed opkijken

— Zijt gij een Rus? vroeg de chef wantrouwend.

— Neen! Ik ben een Engelschman, met uw welnemen! Ik weet echter niet of ik mij daarover beklagen moet, te oordeelen naar de berichten, welke ons uit uw land bereiken.

— Wat doet gij hier?

— Wat ik hier doe? Wel — eens rondkijken! Mij verheugen in de schoonheid van dit eiland.

Voljin keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan met zijn kleine, zwarte oogen, en liet toen zijn blik, waarin een wantrouwende uitdrukking lag om zich heen dwalen, zonder evenwel den loop van zijn revolver van richting te doen veranderen.

Toen viel zijn oog op de smalle loopbrug — op het gedeelte van den toren van de „Bruinvisch” dat boven het water van de baai uitstak — en zijn wenkbrouwen gingen ver in de hoogte.

— Een duikboot! prevelde hij half binnensmonds. Wat heeft dat te beteekenen?

Zijn bliken gleden opnieuw over het gelaat van den man, die voor hem stond, en de uitdrukking van wantrouwen in zijn doordringende oogen nam toe.

— Ik behoef zeker niet te vragen of gij hier met die duikboot zijt gekomen, die ik daarginds zie liggen?

Raffles kneep even de lippen oopen, maar antwoordde toen met de beminnelijkste hoffelijkheid:

— Die vraag is inderdaad overbodig, mijnheer — een kind kan het begrijpen!

Voljin fronste de wenkbrouwen, en zijn stem had een dreigende klank, toen hij hernam:

— Ik zou u raden, niet den spot met mij te drijven! Gij weet zeker niet met wien gij te doen hebt!

— Integendeel, ik weet het zeer goed antwoordde Raffles bedaard. Gij zijt Russen en naar alle waarschijnlijkheid roovers!

— Gij zoudt het wel eens geraden kunnen hebben! hernam Voljin grijzend. En nu — wie zijt gij, en wat komt gij hier zoeken? Ik zou u raden mij zonder omwegen te antwoorden, anders zou het u wel eens slecht kunnen vergaan!

— Mijn naam? Ik ben graaf Palmhurst — en die heer daar is een vriend van mij! Is u dat voldoende?

De aanvoerder der roovers spooog verachtelijk op den grond, en riep met een klank van diepe minachting in zijn stem:

— Een graaf! Nu, het zal u weinig baten, mijnheer de graaf, of gij van adel zijt! Dat

zweer ik u! Doorzoekt hem eens, mannen!

Aanstands rukten vier ruwe handen de kleederen van Raffles open, maar zij vonden in de zakken niets anders dan een zakmes, een korte houten pijp, een lederen tabakszak, en eenige anderen voorwerpen — maar geen portefeuille, en ook geen beurs!

— Waar is uw geld? vroeg Voljin kortaf.

— Aan boord van mijn schip, mijnheer antwoordde Raffles glimlachend. Zoudt gij het natuurlijk hebben gevonden als iemand op een onbewoond eiland met een portefeuille met geld in zijn zak liep?

Voljin antwoordde niet.

Hij monsterde Raffles langen tijd zwijgend en met een duisteren blik.

Toen hernam hij eindelijk:

— Ik zal u eens iets zeggen, mijnheer de graaf. Er is iets met u, dat mij niet aanstaat! Ik kan niet onder woorden brengen wat het is maar ik denk er niet aan, u weder op vrije voeten te laten! Het geld dat gij niet bij u draagt, zult gij waarschijnlijk in de kajuit van uw schip verborgen hebben.

Raffles haalde even de schouders op, en zeide

— Gij zult er een paar duizend pond sterling vinden — als gij tenminste goed zoekt!

— Hoe zijt gij aan die duikboot gekomen?

— Op een verjaardag cadeau gekregen.

— Nogmaals — waag het niet, den spot met mij te drijven! riep Voljin met woest flikkerende oogen. Is het een oorlogsduikboot? Maar wat vraag ik — het moet er een zijn! Maar voor den duivel, wie of wat zijt gij dan, dat gij u in het bezit hebt kunnen stellen van dat schip?

— Ik heb u mijn naam reeds genoemd, — en als u dat niet voldoende is, dan doet het mij leed — maar ik kan u dan verder niet helpen! En mag ik nu weten wat gij met mij voor hebt?

— Vraagt gij dat nog? Welnu, ik zal u spoedig inlichten, mijnheer de Engelsche graaf! Gij blijft mijn gevangene — totdat ik onderzoek heb gedaan naar uw ware indentiteit, want ik herhaal het, gij komt mij hoogst verdacht voor! Een particulier die reist met een duikboot — van zoo iets wonderlijks heb ik nog nooit gehoord. In ieder geval moet gij dan wel zeer rijk zijn — en rijke lieden zijn mij altijd welkom geweest. Mocht het echter blijken, dat gij hier iets anders komt uitrichten, dan zult gij dit eiland niet levend verlaten!

Het gelaat van den chef had een uitdrukking van dierlijke wreedheid gekregen, toen hij deze woorden sprak.

Raffles echter haalde de schouders op, zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen, en zeide:

— Gij zijt op dit oogenblik de sterkste — de

overmacht is wel wat groot!

— Ik ben blij dat gij dat zelf ook inziet! hernam Voljin grijnzend.

Hij wendde zich tot twee zijner mannen, gaf een kort bevel, en zij begaven zich over de smalle loopplank naar den ingangstoren, en daalden langs den stalen ladder naar het binnenste van de boot af.

Zij bleven bijna een kwartier weg, en reeds begon Voljin ongeduldig te worden, die al dien tijd Raffles met zijn revolver in bedwang had gehouden, toen de twee mannen eindelijk weder te voorschijn kwamen, met een teleurgesteld gezicht, en met ledige handen.

— Wij kunnen volstrekt niets vinden chef! riepen zij bijna tegelijkertijd uit.

— Dan zijn jullie ezels! schreeuwde Voljin toornig. Kom hier, neem mijn plaats in — en schiet dien man, wanneer hij ook maar een enkele beweging mocht maken, zonder omslag een kogel door het hoofd! Heb jullie mij goed verstaan? Ik zal zelf wel eens gaan zien!

De twee bandieten namen voor Raffles plaats met opgeheven revolver, terwijl een derde hem in den rug bedreigde, en Volja liep met groote stappen over het smalle loopbruggetje, en verdween in het binnenste van de duikboot.

Toen hij ongeveer twintig minuten later weder te voorschijn kwam, had zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking.

Hij schreed langzaam op Raffles toe, keek hem aandachtig aan, alsof hij tot in het binnenste van zijn ziel wilde lezen, en zeide toen, met een doffen klank in zijn stem:

— Uw geld heb ik evenmin kunnen vinden, mijnheer de graaf! Wel echter heb ik ontdekt,

dat het schip, dat u hierheen heeft gevoerd van een zeer eigenaardige constructie is — een inrichting die volkomen afwijkt van die van alle mij bekende duikbooten — en het toeval wil, dat ik tijdens den vervloekten oorlog als matroos aan boord van een Russische duikboot heb dienst gedaan! Ik ken Engelsche, Oostenrijksche Fransche en Italiaansche duikbooten — maar zoo een als de uwe zag ik er nog nooit! Zou het nu niet beter zijn wanneer gij mij maar ronduit zeide, wie gij werkelijk zijt? Wilt gij soms liever dat ik u op de plaats laat neerschieten?

— Dat zou ik niet doen! gaf Raffles bedaard ten antwoord. Misschien zoudt gij er u zelf zeer door benadeelen!

— Denkt gij dat John Raffles? barstte Voljin plotseling uit. Ha — ik zie het aan uw gelaat — ik heb den spijker op den kop geslagen! Wel ik had het ook aanstonds moeten weten, dat gij onmogelijk iemand anders konde zijn dan de man, die ons reeds eenige maanden geleden zoo fel bestreden heeft! Niemand anders ter wereld dan John Raffles kan een duikboot van deze inrichting bezitten! Wilt gij toegeven of niet, dat gij Raffles zijt?

— Ik laat het geheel aan u over! antwoordde Raffles kalm.

— Zoo? vroeg Voljin dreigend. Welnu, dan zult gij over eenige minuten opgehouden hebben te leven!

— En ik herhaal u, dat gij er verkeerd aan zoudt doen, mij naar de andere wereld te zenden, hernam Raffles, zonder dat zijn stem eenige aandoening verried. Want ik geloof dat ik u de plaats zou kunnen aanwijzen, waar de Peruaansche kerkschat begraven ligt.

HOOFDSTUK IV.

WAAR HENDERSON EEN WOORDJE MEESPREEKT.

Het bleef eenigen tijd stil nadat Raffles deze woorden gesproken had.

Voljin keek hem doorborend aan, maar Raffles doorstond dien blik, zonder dat zelfs een wimper bewoog.

Toen vroeg de chef langzaam:

— Gij kent de plek?

— Pardon, ik heb gezegd, dat ik geloofde, haar u te kunnen aanwijzen! antwoordde Raffles onverstoorbaar. Daar is eenig verschil in, zooals gij mij zult moeten toestemmen.

— Het is goed! Wij zullen u den tijd geven, om uw bewering waar te maken, gij zult zien dat gij niet met een onredelijk man te doen hebt — gij krijgt een volle week tijd om u er van te overtuigen, of uw vermoedens op waarheid berusten! Maar blijkt het dan, dat gij u vergist hebt, dan volgt voor u onverbiddelijk de dood.

— Ik zou kunnen zeggen dat ik de voorwaarden een weinig zwaar vind, maar het zou mij toch niet baten! hernam Raffles glimlachend. Ik aanvaard ze dus.

De aanvoerder der bandieten wendde zich tot eenige zijner mannen, en beval kortaf:

— Bind hem — maar doe het goed, want gij hebt niet te doen met den eerste den beste.

Met behulp van riemen en touwen werden de armen van Raffles op zijn rug bevestigd, en ook zijn polsen werden samengesnoerd.

Hij had Brand een snellen blik toegeworpen, als om den jongen man tot bedaardheid te dwingen, en hij verzette zich dan ook geen oogenblik.

Toen Raffles gebonden was, hernam Voljin weder, terwijl hij zich tot zijn gevangene wendde:

— Wij nemen u met ons mede! Wat uw makker betreft — hij blijft hier, onder goede bewaking natuurlijk, want ik vertrouw u niet bij elkander!

— Zooals het u behaagt! zeide Raffles sarcastisch. Ik hoop slechts dat gij geen berouw zult hebben van uw overdreven voorzichtigheid!

— Dat kunt gij aan mij overlaten! zeide Voljin kortaf. Maar als gij inderdaad John Raffles zijt, en dat acht ik thans bijna zeker, want niemand anders beschikt over een duikboot als welke ik zooveel heb doorzocht — zon-

der resultaat overigens — den verzeker ik u toch, dat ik en mijn mannen niet gelijk zijn te stellen met de Londensche politie!

— Denkt gij? zeide Raffles, terwijl hij den handiet strak aankeek. Nu, des te beter voor u.

Hij knikte Brand toe, en liet zich toen, zonder eenigen weerstand te bieden, gevankelijk wegvoeren, maar niet dan nadat Voljin de drie mannen, die achter zouden blijven om Brand te bewaken, eenige bevelen had gegeven, en ook niet dan nadat Raffles den jongen man op zachten toon eenige woorden had toegevoegd in een volkomen onbegrijpelijke taal, die alleen verstaan werd door hem zelf en zijn heide trouwe metgezellen.

Voljin floot zijn hond, en een oogenblik later waren de vijf mannen en het dier uit het gezicht verdwenen.

Wat Brand betreft — hij was eveneens stevig gebonden, en vervolgens had men hem gedwongen, dich bij den oever van de baai op den grond plaats te nemen.

Brand kende wel zooveel Russisch, dat hij begrepen had, dat hij hier voortdurend zou moeten blijven, totdat Raffles den schat zou hebben aangewezen — en hij wist zeer goed dat dit onmogelijk was.

Zijn hart was dan ook van ongerustheid vervuld.

Hij was vooral beducht om het lot van Raffles dat niet twijfelachtig zou zijn, in geval er een week mocht verstrijken, zonder dat er op een of andere wijze hulp kwam opdagen.

En die hulp kon op het oogenblik slechts verleend worden door den braven Henderson, die door een toeval niet aanwezig was toen de overval plaats vond, die in dat geval wellicht een heel ander verloop zou hebben gehad.

De reden van zijn afwezigheid was al zeer eenvoudig.

Henderson was een hartstochtelijk rooker, maar door een ongeluk was hij tijdens de laatste reis zijn trouwe pijp kwijt geraakt.

En met sigaren of sigaretten was de duikboot al zeer slecht uitgerust — bovendien zwoer de brave kerel bij zijn pijp, en een sigaret was hem een gruwel.

Nu had Raffles hem gezegd, dat er op het eiland, niet ver van de aanlegplaats van de boot

eenige exemplaren groeiden van een houtsoort, bij uitstek geschikt om er een pijp van te vervaardigen — vast, hard en tevens geurig, zooals de ware liefhebber het niet beter kon verlangen.

Wat was dus natuurlijker, dan dat Henderson verlof had gevraagd, zich van een geschikt tak van den boom te mogen gaan voorzien, ten einde zich daaruit weder een pijp te vervaardigen.

Waarschijnlijk had hij de boomen welke hij zocht, niet spoedig gevonden, maar Brand overwoog dat hij nu toch ieder oogenblik terug kon zijn, en hij vreesde zeer, dat Henderson in hinderlaag zou vallen, voor hij had gezien wat er had plaats gehad.

Tersluiks nam hij zijn bewakers eens op.

Twee hunner waren niet boven de middelmaat, maar de derde was een zeer krachtig gebouwd man, met schouders als van een stier, en die zeker in lichaamskracht niet veel zou onderdoen voor Henderson, den reus.

Het zou al spoedig blijken, dat de ongerustheid van den jongen man ongegrond was....

Inderdaad had Henderson zich tamelijk ver moeten verwijderen van de plek, waar de duikboot een schuilplaats had gezocht, aler hij het kleine boschje van cederhout had gevonden, hetwelk Raffles hem had aangeduid.

En toen duurde het nog geruimen tijd voor hij een knoestigen tak, een zoogenaamde vork had gevonden, geschikt voor zijn doel.

Met behulp van het zaagje, dat zich in zijn zakmes bevond, zaagde hij het stuk tak af en bergde dat in zijn zak.

Daarop aanvaardde hij welgemoed den terugweg, maar hij gaf ondertusschen zijn oogen goed den kost, zooals Raffles hem had aangeraden, en zijn revolver bevond zich onder het bereik van zijn hand — hij zou het wapen aanstonds kunnen gebruiken, wanneer dit noodig mocht zijn.

Hij bevond zich op ongeveer een honderdtal passen van de oeverplek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten, toen hij eensklaps stilstond, en zijn oogen half dichtkneep, om beter te kunnen zien.

Toen ging hij bedachtzaam, zich zoo diep mogelijk bukkend, nog een vijftigtal meter verder, en hield opnieuw stil.

— Maar voor den drommel, mompelde hij toen voor zich heen, het heeft er wel wat van of mylord en mijnheer Brand visite hebben gekregen! En ik kan niet zeggen dat het bezoek er deftig uitziet! Goede hemel, wat een galgentronies! De kerels zien er een voor een uit alsof zij het touw niet waard zijn, waaraan zij vroeg of laat zeker zullen worden opgeknoopt!

Wel, dat moeten bepaald de schobbejakken zijn van wie mylord mij vannacht verhaald heeft en die hier komen graven naar een schat....

Hier brak hij zijn alleenspraak af, om zeer voorzichtig nog wat naderbij te kruipen, en daarop liet hij zich plat in het gras neder, ten einde het groepje te beschouwen, hetwelk hij zooeven ontwaard had.

De zon stond reeds eenigen tijd aan den hemel en goot nu haar stralen uit over de baai die als zilver glansde, en die zelfs doordrongen tot in het boschje van laag kreupelhout, waarin de vier mannen, de gevangene en zijn bewakers gezeten waren.

— Maar ik zie mylord niet! mompelde Henderson ongerust. En — mijnheer Brand is stevig gebonden! Dat ziet er heel leelijk uit. Henderson — man, dat komt er van, wanneer je zoo verlekkerd bent op een pijp tabak! Als er ooit iemand een leelijke pijp gerookt zou hebben — dan ben ik het zeker! Maar nu genoeg gepraat — ik zal moeten handelen! Laat ik eens een strategisch plan opmaken, zooals mylord dat noemt. Laat ik eens trachten, niet alleen mijn knuisten, maar ook mijn hersens te gebruiken. Ik heb mijn revolver — maar die kerels hebben er ook een, en al kan ik het eerste schot lossen — zij zullen misschien dien weerloozen mijnheer Charly een kogel door het hoofd jagen, voor ik voor de tweede maal den trekker heb kunnen overhalen. Ik zal hen dus moeten verassen — maar hoe? Als ik hen maar dicht genoeg kon naderen, zonder dat zij het bemerken, dan zou nog niet alles verloren zijn, want ik geloof wel dat ik het tegen die drie bandieten kan opnemen — al ziet die groote kerel er uit als een Hercules uit een kermistentje!

Henderson bleef nog even in beraad in dezelfde houding liggen, en toen vloog er een glimlach over zijn gelaat, en hij grinnikte zachtjes voor zich heen.

De plek waar de drie Russen met hun gevangene gezeten waren, terwijl zij den rug hadden toegekeerd aan den stil naderbij sluipenden Henderson, bevond zich aan het andere einde van een open plek, ongeveer twintig meter breed, en hierop had de reus zijn plan gebouwd.

Hij ging op zijn knieën liggen, en wikkelde behoedzaam het dunne, maar zeer sterke touw los, dat hem bij dergelijke zwerftochten slechts zelden verliet, omdat de ervaring hem had geleerd, het groote nut van een lang, sterk touw in te zien.

Het touw was bijna 25 meter lang, en ruimschoots voldoende voor het doel, hetwelk Henderson zich gesteld had.

Hij maakte een loopende knoop aan het eene einde van het touw, rolde het toen losjes op,

tot het in een grooten, tiendubbelen lus over de gespreide vingers van zijn rechterhand hing, greep het afhangende einde stevig in de linkerhand, en richtte zich toen zoo zacht mogelijk op.

Zorg dragende dat hij niet op een dooden tak zou trappen, sloop hij voort, tot hij den zoom van de open plek genaderd was.

Het volgende oogenblik moest de beslissing brengen.

Snel deed Henderson nog een paar stappen voorwaarts, teneinde een vrijen worp te hebben

— Nu zullen wij eens zien, of ik mijn kunsten nog niet verleerd ben, van den tijd toen ik nog cowboy was in de pampa's van Brazilië.

Met vaste hand begon hij de lasso boven zijn hoofd te zwaaien, en de volgende seconde suisde het touw fluitend door de lucht.

Henderson had zijn worp uitstekend berekend.

De wijdgeopende lus viel neer over de hoofden van twee der bandieten, die dicht bij elkaar gezeten waren, in een druk gesprek met elkander verdiept.

Voor zij goed en wel wisten wat er geschied was, had Henderson het touw met een krachtigen ruk aangetrokken — de beide hoofden botsten gevoelig tegen elkander, en de lus omknelde de halzen van de twee verraste roovers.

Zij werden achterover getrokken aslof een ontzaglijke windhoos over hen was heen gegaan, en in hun spartelende pogingen om zich van het wurgende touw te bevrijden, moesten zij hunne revolvers loslaten.

Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd.

De zwaargebouwde Rus, die een weinig van de anderen had afgezeten, was aanvankelijk zoo overbluft dat Henderson zijn vangst reeds een paar meter over den grond had gesleurd, voor hij begreep wat er te doen was.

Toen slaakte hij een dierlijk gebrul van woede, en zijn eerste beweging was, om zijn breed mes te trekken, en daarmede het touw door te snijden, dat zijn beide kameraden dreigde te doen stikken.

Toen bedacht hij zich echter.

Hij stak het mes weder in de scheede, en richtte zijn revolver op het hoofd van den weerloozen gevangene.

Maar Henderson had bijtijds het gevaar gezien.

Met zijn linkervuist het touw steeds strak houdende, trok hij met de rechterhand bliksem-snel zijn revolver uit den holster en vuurde op den bandiet, die op het punt stond Brand door het hoofd te schieten.

Het schot kraakte — maar de kogel trof

slechts het wapen van den roover en verbrijzelde het in zijn hand.

Met een gebrul als van een wild dier trok de bandiet nu opnieuw zijn breed mes, en wilde zich daarmede op Brand werpen, maar Henderson was hem voor geweest.

Met een paar groote sprongen, de half bewusteloze bandieten, die hij zoo knaphandig gevangen had, voorloopig aan hun lot overlatende, was hij bij den schurk, en donderde hem toe:

— Geen stap verder, of het is met je gedaan!

Het is niet zeker of de roover Engelsch verston, maar in ieder geval sprak de revolver van Henderson een taal, die in alle landen ter wereld even goed wordt begrepen.

Hij stond althans stil, en zijn met bloed belooopen oogen staarden Henderson met een woesten blik aan.

— Laat dat mes vallen! beval Henderson, terwijl hij naar het breede dolkmes wees, dat de roover nog altijd in de vuist geklemd hield.

Langzaam en als met tegenzin openden zich de vingers, die het heft omvat hielden, en het moordwapen viel op den grond.

Henderson raapte het op, en wendde zich naar Brand, om snel de touwen door te snijden, waarmede de jongeman gebonden was.

Maar van het oogenblik dat hij over hem stond heengebogen, maakte de roover gebruik, zich met zijn volle gewicht op hem te werpen.

Hij slaagde er in, den linkerpols van Henderson te grijpen, die het mes met de linkerhand hanteerde, en door den onverwachten schok vloog hem de revolver daarbij uit de hand.

Het volgende oogenblik rolden de beide reuzen over den grond.

Henderson begreep dat hij om zijn leven vocht want zonder pardon zou de bandiet niet alleen hem maar ook Charles Brand dooden, als hij mocht overwinnen.

De Rus bleek een buitengewone spierkracht te bezitten, nog vermeerderd door zijn woede en wraakzucht.

Hij lag boven op Henderson, en trachtte diens linkerpols nog altijd vasthoudend, met de rechterhand het heft van het mes te grijpen, waarvan het lemmet bij den val diep in de aarde was gedrongen.

Brand keek ademloos toe, bleek als een doode, terwijl hij zich tot het uiterste inspande om de touwen te verbreken, die hem gevangen hielden.

Hij wilde Henderson tot iederen prijs te hulp komen, want de beide gelasseerde bandieten hoewel thans nog bewusteloos, konden weder tot zichzelf komen — en dan zou het pleit spoedig beslist zijn.

Hij rukte dus als een wanhopige, zoodat de touwen hem in de polsen sneden, en intusschen duurde de worsteling tusschen de beide reuzen onder zijn oogen op slechts weinige meters afstand voort.

Henderson had zich met inspanning van alle krachten zoodanig weten krommen, dat hij op zijn knieën was komen te liggen, met den Rus als een zware last op zijn rug en nek drukkend.

Steunend van inspanning wist hij zich nog verder op te richten — en met een sprong was hij op de been.

Maar nog altijd hield de Rus hem van achter omvat met zijn machtige armen — en zijn linkervuist omknelde nog altijd den pols van de hand die het wapen vasthield, ofschoon Henderson alles in het werk stelde om het mes in in de rechterhand over te nemen.

Beide reuzen hijgden van inspanning, en de aderen stonden op hun slapen als dikke koorden gespannen.

Maar eensklaps, met een verraderlijke beweging van zijn voet, wist de Rus Henderson te doen struikelen. . . .

De reus trachtte zich nog staande te houden, maar daarbij werd zijn greep om het heft van zijn mes minder vast, en het volgende oogenblik had de bandiet het lemmet met een laatste krachtsinspanning en een gebrul van zegepraal hem ontrukkt.

Henderson begreep dat zijn einde gekomen was, want tegen dezen, met een breed mes gewapenden man, zou hij met zijn vuisten niets kunnen beginnen.

Toch stelde hij zich te weer, ofschoon hij reeds op den grond lag, en de punt van het vlijmscherpe mes reeds eenmaal hem aan den arm had gewond.

De bandiet knielde op den grond, hief zijn rechterhand op, om hem den doodelijken stoot in de borst toe te brengen. . . .

Nog eenmaal spande Henderson zijn laatste

krachten in, en nogmaals rolden de beide worstelenden over elkander.

Op hetzelfde oogenblik kraakte een schot. . . De Rus slaakte een rauwen kreet — en het mes ontviel zijn hand.

Een straal bloed gutste uit een wonde aan den slaap.

Een lijkkleur verspeidde zich over het woeste gelaat, toen viel zijn lichaam plat neder.

Hijgend zag Henderson rond om te zien wie dat bevrijdende schot had gelost.

Toen viel zijn oog op een der bandieten, die hij met de lasso gevangen had, en die zich juist gereed maakte, met een door woede en haat vertrokken gezicht voor de tweede maal te vuren.

De man was blijkbaar uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en tersluiks naar de plek gekropen waar zijn revolver hem ontglipt was, teneinde Henderson met een goedgemikten kogel te treffen.

Door de onverwachte wenteling echter, die de worstelende lichamen hadden gemaakt, had de kogel, die Henderson had moeten dooden het hoofd van den roover doorboord.

Henderson bukte zich bliksemsnel, en juist op hetzelfde oogenblik floot een tweede kogel over hem heen.

Tot een derde schot kreeg de schurk geen gelegenheid, want Henderson had zijn eigen wapen met een vlugge beweging weten te grijpen — en hij miste niet — zijn schot trof den bandiet midden in het voorhoofd.

Henderson richtte zich op, wischte zich het zweet van het voorhoofd, overtuigende er zich van dat de derde bandiet nog altijd bewusteloos was, en had in een oogenblik de touwen doorsneden waarmede Brand gebonden was.

En daarop kwam het hartgrondig over zijn lippen:

— Dat was nog maar juist op het nippertje, mijnheer Brand, als u mij toestaat, om die opmerking te maken!

HOOFDSTUK V.

OP HET SPOOR VAN JOHN RAFFLES.

Brand gaf geen antwoord, maar hij drukte den reus met kracht de hand, en zijn lippen trilden, toen hij op zachten toon zeide:

— Ik dank je, Henderson! Je hebt mijn leven gered!

— Maar, mijnheer Brand, ik redde uw leven door het mijne te redden! Wat drommel, ik geloof dat ik het mijzelf heel kwalijk zou hebben genomen, als ik mij door dien leelijken Rus aan het spit had laten rijgen! Goede hemel, wat een leelijke sinjeur! Ik heb wel eens hooren verklaren, dat men van de dooden niets dan goeds mag zeggen — maar voor deze gorilla zal toch wel een uitzondering zijn toegelaten! En nu, mijnheer Brand — waar is Mylord?

Brand maakte een moedeloos gebaar en antwoordde:

— Ik kan het je niet zeggen, beste James! Ik kan je slechts mijn vermoeden mededeelen! Naar alle waarschijnlijkheid hebben zij Lord Edward naar dezelfde plek gevoerd, waar wij hen dezen nacht hebben bespied!

— Maar dan weet jij den weg, mijnheer Brand, en dan zal niets gemakkelijker zijn dan daarheen te gaan en Mylord aanstonds te bevrijden! riep de reus op harstochtlijken toon.

Maar Brand schudde het hoofd, en zeide op gedempten toon:

— Stel je dat niet al te gemakkelijk voor, Henderson, wij hebben je toch reeds gezegd, dat er daarginds minstens twintig roovers moeten zijn — en naar alle waarschijnlijkheid nog meer, te oordeelen naar de grootte van het schip, waarvan wij de omtrekken hebben gezien.

— Al waren het er tweehonderd, mijnheer Brand! riep Henderson op woesten toon. Wij moeten er heen — wij mogen toch niet dulden, dat Mylord daarginds in gevaar verkeert zijn leven te verliezen!

— Stel je gerust, Henderson — dat gevaar dreigt nog niet onmiddellijk!

En nu deelde Brand den reus mede wat er zoeven was voorgevallen, en tevens het voorwendsel, hetwelk Raffles verzonnen had, ten einde eenig uitstel te verkrijgen.

Henderson had met gebalde vuisten en gefronst voorhoofd toegeluisterd, en riep, toen Brand eindelijk zweeg:

— Het zij hoe het zij, mijnheer Brand — wij moeten aanstonds aan het werk gaan! Kunnen wij niet slagen met geweld, dan moet het met list! Gij zijt zoo schrander — gij moet toch een plan kunnen uitdenken om Mylord te bevrijden!

— Ik zal mijn uiterst best doen, Henderson, hernam Brand, maar ik geloof niet, dat wij iets zullen kunnen uitrichten, alvorens de duisternis zal zijn ingevallen — maar natuurlijk moeten wij voor dien tijd hebben vastgesteld, waar de bandieten mylord gevangen houden. Kom, help mij eerst eens, dien kerel goed te knevelen, die daar juist schijnt te bekomen van de gevolgen van de kennismaking met jou lasso!

Inderdaad, ook de tweede bandiet was uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, en keek met verschrikte blikken om zich heen, tot zij met een uitdrukking van afschuw gevestigd bleven op de twee lijken zijner gedoode makkers.

De man werd in een ommezien met het touw machteloos gemaakt, en daarop stevig aan een boomstam vastgebonden.

Hij verkeerde thans in de onmogelijkheid, Henderson en Brand op hun onderzoekings-tocht te volgen.

De lichamen der doode bandieten werden met bladeren en takken bedekt, en daarop maakten de twee mannen aanstalten, zich op weg te begeben, ten einde het spoor van Raffles te hervinden.

Men zou zeer voorzichtig moeten zijn, want Brand begreep wel, dat een onverhoedsche ontmoeting volstrekt niet tot de onmogelijkheden behoorde. — Voljin zou Raffles zeker laten rondleiden, opdat hij de plek zou kunnen aanwijzen, waar volgens zijn bewering de Peruaansche schat zich moest bevinden.

Zij wapenden zich dus duchtig, met buks, revolver en dolkmes, overtuigen zich nogmaals, dat de gebonden bandiet zich niet zou kunnen bewegen, en begaven zich op weg.

Maar nog hadden zij den zoom van het kreupeelhout niet bereikt, of Brand stond eensklaps stil en legde zijn hand op den arm van Henderson, terwijl hij op zachten toon zeide:

— Kijk daar ginds eens — daar naderen eenige roovers, als ik mij niet vergis — en zij hebben

dien vreeselijken hond weer bij zich!

Brand had goed gezien — daarginds naderzwaar beladen met dekens, en eenige andere voorwerpen.

— Wat komen die schavuiten doen, mijnheer Brand? vroeg Henderson op grimmigen toon.

— Ik vermoed, dat Voljin hen hierheen heeft gezonden, ten einde hunnen makkers, die hier blijkbaar moeten overnachten, dekens en eetwaren te gaan brengen!

— Dan hadden zij met heel wat minder bagage kunnen uitkomen, mijnheer Brand — want twee van de drie bandieten zullen nooit meer behoefte hebben aan een deken, en ook niet aan voedsel! En dat gele kalf of liever die mismakke leeuw, die daar mee loopt — noemt u dat een hond?

— Spot er maar niet mee, Henderson! waar-schuwde Brand, die reeds zijn revolver ter hand had genomen. Dat dier is zeker weinig minder gevaarlijk dan een echte leeuw — en minstens even bloeddorstig! Ik geloof waarlijk, dat het beest reeds lucht van ons gekregen heeft — en dat zou zeer noodlottig zijn, want als de bandieten ontijdig bemerken, dat wij in vrijheid zijn, valt ons geheele plan in duigen, en zal het ons zeer moeilijk vallen, bij verrassing op te treden!

— Dan moeten wij dat monster dooden, voor het ons verraden kan hebben, mijnheer Brand! riep de reus opgewonden uit.

— Dat klinkt in theorie heel mooi, Henderson — maar in de praktijk zul je je revolver daarbij moeten gebruiken — en dat maakt leven!

Intusschen was het duidelijk, dat de bloedhond de beide mannen reeds geroken had.

Het vreeselijke dier stond stil, met opgeheven hop, en snuffelde met wijd gesperde neusgaten.

En toen kwam hij op een gestrekten draf juist naar de plek geloopen, waar de beide mannen stonden weggedoken achter een dicht boschje struikgewas, vanwaar zij de naderenden hadden kunnen bespieden, zonder zelve te worden gezien.

Dat zou echter niet lang meer kunnen duren, want ieder oogenblik kon de hond hen in het oog krijgen, en hun tegenwoordigheid door een luid geblaf verraden.

In gebogen houding wachtten de beide mannen de komst van het monster af, welke zij onmogelijk konden beletten, zonder door een schot het geheim van hun bevrijding prijs te geven.

En dan zouden zij zeker in de minderheid zijn, want de bandieten waren eveneens met geweren gewapend — en zij waren met zijn drieën.

Nog enkele sprongen — en de hond had het boschje bereikt, waarin hij onder een woedend gegrom doordrong.

Er viel niet meer aan te twijfelen — het dier had de aanwezigheid der twee mannen geroken.

Het volgend oogenblik wierp het monster zich op Henderson, die vooraan stond, en trachtte zijn vreeselijke tanden in den hals van den reus te begraven.

Maar Henderson doorstond den schok.

Hij had reeds dadelijk zijn breed jachtmes getrokken, zoodra hij den bloedhond zag komen aansnellen — en met al de kracht die in hem was plofte hij het breede lemmet in de borst van den woesten hond.

Onmiddellijk verslaptte de greep van het monster.

Zwaar viel het op den bodem neer en de tanden knarsten in een laatste gerochel over elkander.

Een stroom bloed vloeide uit de gapende wonde — de geweldige pooten strekten zich nog eenmaal — en toen blies de hond den laatsten adem uit.

Het mes had hem het hart doorboord.

Brand, die zijn revolver reeds op het monster gericht had, om ten koste van alles den reus te beschermen, liet het wapen weder zakken en zeide op zachten toon:

— Dat heb je knap gedaan, Henderson! Nu bestaat de kans dat wij die roovers de baas kunnen worden.

— Daar twijfel ik geen oogenblik aan, mijnheer Brand! zeide de reus meesmuilend. Zij zullen hun plezier aanstonds wel opkunnen!

Dadelijk maakte Brand een veldtochtplan op.

De twee mannen zouden zich verschuilen in de onmiddellijke nabijheid van den dooden hond, dien de Russische roovers stellig op hun weg naar de duikboot zouden moeten passeeren, en hen overvallen, wanneer zij halt zouden houden verrast door dit onverwachte schouwspel.

Zij doken dus achter een dicht boschje neder, de revolver in de vuist, en wachtten de komende dingen af.

Na verloop van eenige minuten kraakten de takken onder de voetstappen der naderende roovers.

Het volgend oogenblik had de eerste, een boom van een kerel, het kadaver van den hond gezien:

Hij stond verrast stil en riep toen op gedempten toon:

— Iwan! Kom hier! Wil je dadelijk komen hond! Wat leg je daar als een lui varken! Denk je dat je alles mag doen, omdat je baas er niet is?

Tot verbazing van Brand had de man, die deze woorden op ruwen toon uitte, in het Engelsch gesproken.

Hij had een breed gelaat, voor een groot deel verborgen door een warrigen, koolzwarten baard, grijsblauwe oogen en een langen, rechten neus — hij geleek in het minst niet op zijn medeplichtigen, die een geprononceerd Moscovitisch type hadden.

De hond bewoog zich niet, en de roover boog zich ongerust over het lijk heen.

Het volgend oogenblik richtte hij zich verschrikt weder op, en riep:

— Verduiveld — Iwan is dood! Wie heeft dat gedaan?

— Ik! klonk een zware stem, en bijna tegelijkertijd sprong Henderson overeind, en bracht den verrasten bandiet een zoo zwaren slag op het hoofd toe met de kolf van zijn revolver, dat de man met een gesmoorden snik achter over stortte en roerloos bleef liggen.

De twee anderen waren naderbij gekomen, maar voor zij hun geweer van den schouder konden rukken, had Henderson, zijn revolver in den holster stekend, hen reeds in de borst gegrepen en met zooveel kracht tegen een boomstam geduwd, dat zij naar adem snakten en blauw in het gelaat werden.

In een oogwenk had Brand nu de twee bandieten gebonden, en hij lachte wat om hun luid gebrul, dat zeker bedoeld was, hun makkers bij de landingsplaats te waarschuwen.

Toen dit geschied was, hemoeide Brand zich met den zwaar gebouwden kerel, die er tamelijk leelijk aan toe was.

— Je hebt hem een zware deuk in het hoofd geslagen, Henderson! merkte Brand op. Daar zal hij wel een paar weken mooi mee zijn!

— Mocht dat niet, mijnheer Brand? vroeg de reus bedremmeld, terwijl hij den jongen man verlegen aankeek.

— Het moest wel, Henderson! antwoordde Brand glimlachend. Als wij hun niet vóór waren geweest, dan zouden wij op het oogenblik waarschijnlijk niet met elkander spreken, maar reeds met een kogel door het hoofd hier liggen uitgestrekt!

— Dat dacht ik ook al, mijnheer Brand! hernam de reus trouwhartig. En wat zullen wij nu met dien kerel beginnen — die er heelemaal niet als een Rus uitziet, maar daarentegen wel als een echte bandiet?

Brand dacht een oogenblik na en antwoordde toen haastig:

— Daar valt mij iets in, Henderson! Die man is bepaald een Engelschman, een Amerikaan of een Australiër. Hij is bijna even groot als jij, en als ik mij niet vergis, bevinden er zich in de geheime schuilplaats aan boord van de „Bruinvisch” nog eenige haarden, pruiken en knevels,

die ons nu uitstekend te pas kunnen komen! Ik zal van jou een prachtige roover maken, en in de duisternis zal men het onderscheid met dien kerel hier in het geheel niet opmerken — ten minste niet voor het te laat is! Wat dunkt je daarvan?

De reus krabde zich even achter de ooren, zette een bedenkelijk gezicht en antwoordde toen:

— Als het bepaald niet anders gaat, mijnheer Brand, dan schik ik er mij natuurlijk in, maar ik heb altijd een hekel gehad aan mannen met zwarte haarden — dat is zeker nog uit den tijd van professor Shydrift, den doodsvijand van Mylord, die zijn misdadig leven op het schavot heeft beëindigd! Die had in het begin ook zoo'n zwarten baard! En dan — ik versta immers geen woord van dat koeterwaalsch, dat die schurken met elkander spreken!

— Dat is het geringste bezwaar, Henderson! hernam Brand. Die man hier scheen het Russisch ook niet bijster goed machtig te zijn, anders had hij zich wel van die taal bediend om zijn makkers te waarschuwen, toen hij het kadaver van den hond vond! Trouwens — het zal minder op praten dan op slaan aankomen — en dat is je toch zeker wel toevertrouwd!

— Dan is alles in orde, mijnheer Brand en wij kunnen dadelijk aan den arbeid gaan! riep de reus uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde, en zijn armspieren deed opzwellen. Waar zullen wij die kerels allemaal laten? Wij hebben nu al vier van die deugnieten bij elkaar!

— Wij zullen er één hier laten, op veiligen afstand van zijn kameraad en de twee anderen zullen we aan boord van de duibot opsluiten, zoodat er van ontsnapping geen sprake kan zijn!

Aldus werd gedaan.

De gewonde Engelschman, of wat hij dan anders mocht zijn, werd niet zonder moeite aan boord van de duikboot gedragen, nadat de gevangen bandieten ver van elkander aan een boom waren vastgebonden, zoodat zij geen lid konden verroeren, en vervolgens naar de voorste kajuit gebracht, waar Brand eerst zijn hoofdwonde wiesch, hem een verband aanlegde en ten slotte zijn armen, polsen en enkels zoo doelmatig vast-snoerde, dat er aan een ontsnapping niet te denken viel.

Nadat ook de tweede roover naar de duikboot was overgebracht en daar in een der berg-hokken was opgesloten, zocht Brand in de geheime kast, welke de roovers geen van allen hadden kunnen ontdekken en die ook het geld van Raffles bevatte, naar een geschikten baard en pruik en had die spoedig gevonden.

Zij bleken Henderson zoodanig te veranderen,

dat er nog slechts weinig aan zijn gelaat te doen viel om hem op den gewonden zeeroover te doen gelijken.

Hij trok nog hooge laarzen aan, drukte zich den breedgeranden hoed van den bandiet op het hoofd, gespte diens breedten riem met den revolverholster om, en kon nu, vooral als de schemering zou zijn ingetreden, zeer goed voor den Engelsch sprekenden roover doorgaan.

Brand wreef zich de handen, terwijl hij zijn werk bekeek en zeide vergenoegd:

— Je bent als het ware voor zeeroover geboren, met dien woesten baard, James! Het zal nu al heel wat gemakkelijker gaan, de bandieten die nu nog over zijn, baas te worden! Maar voor wij nu verder gaan, zal het noodig zijn, dat wij iets eten — want met een ledige maag

ten strijde te trekken is zeer verkeerd, zooals de groote Naoleon het reeds verkondigde — en ik geloof dat hij daarin het grootste gelijk had!

De twee mannen aten dus haastig wat scheepsbeschuit, gerookt vleesch en ingemaakte visch, besproeid met een glas uitstekend bier, waarvan Raffles in 'n havenplaats, onderweg aangedaan, een flinke hoeveelheid had kunnen opdoen, en nadat zij zich nogmaals overtuigd hadden dat de roovers, die hen hadden willen overvallen, goed geboeid waren, verlieten zij de duikboot weder, verborgen voor alle zekerheid ook de loopplank, onderzochten de touwen, waarmede de anderen gebonden waren, en begaven zich toen op weg.

Het was toen omstreeks half drie in den middag.

HOOFDSTUK VI.

HET KAMP DER RUSSISCHE ZEEROOVERS.

Henderson en Brand liepen snel, maar toch met de uiterste behoedzaamheid voort.

De jonge man overwoog bij zichzelf, dat men in het kamp der roovers wel spoedig ongerust zou worden over het uitblijven der drie mannen, die in opdracht hadden gekregen, dekens en levensmiddelen te gaan brengen aan hun makkers, die belast waren met de bewaking van Brand, den helper van John Raffles.

In zeker opzicht echter zou die ongerustheid misschien goede gevolgen kunnen hebben, want alicht zou Voljin het besluit nemen, nog weer eens eenige mannen af te zenden, teneinde zich te vergewissen van het lot der drie anderen — en aldus zou de hoofdmacht opnieuw een groote verzwakking ondergaan.

Snel maakte Brand een korte berekening.

Van de drie bandieten die hem hadden moeten bewaken waren er twee gedood, en de drie anderen, die naderhand waren gekomen, hadden het verlies van een zwaargewonde te betreuren.

De drie overlevenden van deze zes bandieten waren machteloos gemaakt, en van hen behoefde men niets te vreezen.

Wanneer men aannam dat Voljin met omstreeks dertig man op het eiland aan wal was gegaan, dan was deze strijdmacht reeds nu met een vijfde deel verminderd.

Intusschen begreep hij wel dat de overmacht altijd nog groot genoeg bleef zelfs aannemende, dat er eenige manschappen ter bewaking van het schip, dat de roovers hierheen had gebracht, aan boord van dat vaartuig waren achtergebleven.

De beide mannen hadden den afstand, die hen van het kamp scheidde, bijna voor de helft afgelegd, toen Henderson eensklaps stilstond, en op zachten toon zeide:

— Daar komen er al weer meer aan, mijnheer Brand — en ditmaal een heele troep! Lieve hemel, het is een geheele compagnie — wel minstens 20 man!

Henderson had goed gezien — van de zijde van het kamp naderde een groep mannen, bijna allen met geweren gewapend, en die langzaam zich een weg schenen te banen door het boschje, hetwelk zich uitstreckte tusschen de baai en de landingsplaats van de „Bruinvisch“.

De beide vrienden verscholen zich dadelijk, daar het hoogst onvoorzichtig zou zijn, zich onder de gegeven omstandigheden te vertoonen.

Dit zou de zaak van Raffles slechts kunnen schaden, want wanneer zij het op een gevecht lieten aankomen, zouden zij zonder eenige twiffel het onderspit moeten delven.

Er verliepen eenige minuten, en toen riep Brand eensklaps uit:

— Maar — Mylord bevindt zich in hun midden!

— Gij hebt zoo waar gelijk, mijnheer Brand — en de schurken hebben hem de armen op den rug gebonden! Wat hebben zij met hem voor?

— Ik geloof dat ik het begrijp, Henderson! Ik heb je gezegd dat Mylord een uistel heeft weten te verkrijgen door het te doen voorkomen, alsof hij Voljin de plek kan aanwijzen waar de Peruaansche kerkschat begraven ligt. Het is dus begrijpelijk, dat die Russische schavuit geen tijd verloren heeft willen laten gaan, en Mylord heeft uitgenoodigd, zijn verklaring waar te maken!

— Maar — die plek is immers niet aan Mylord bekend, mijnheer Brand? hernam Henderson verbaasd.

— Zeker niet, Henderson, maar wij behoeven ons toch voorloopig niet ongerust te maken — Mylord zal hen wel bij den neus weten te nemen, en hen met een kluitje in het riet sturen! Hij zal voorgven, dat men hem tijd moet gunnen — en morgen zal de grap opnieuw beginnen!

— Maar als wij eens als een boom te midden van die bandieten vielen, mijnheer Brand, en poogden Mylord te bevrijden?

— Dat zou slechts zelfmoord zijn, James! antwoordde Brand haastig. Wij zouden misschien zes of acht van die piraten kunnen neerleggen — en de anderen zouden het ons doen, zonder dat wij er iets bij zouden gewonnen hebben. Neen, ik herhaal dat slechts list ons hier kan baten, en dat wij de duisternis te baat zullen moeten nemen, om ons plan te volbrengen. En ik denk dat Lord Edward er juist evenzoo over zal denken! Ik verzeker je, James, dat hij geen oogenblik gevaar loopt — dat wordt pas dreigend, wanneer er een week verlopen zal zijn.

— Maar wanneer het schip met de leden van het Syndicaat aankomt, en die vinden den schat, mijnheer Brand? drong Henderson aan. Wat zou er dan geschieden?

— Dat kan ik je niet zeggen, Henderson. — maar zoover zijn wij nog lang niet, en ik zeg je immers dat vannacht alles geschied moet zijn.

Intusschen was de troep piraten, met den geboeiden Raffles in hun midden, zoo dicht genaderd, dat het onvoorzichtig zou zijn, het gesprek voort te zetten.

Brand en Henderson hadden zich plat voorover geworpen, bevreesd, dat zij ieder oogenblik konden worden ontdekt, maar gelukkig trokken de roovers voorbij, zonder hen op te merken.

En toen zij bijna buiten het bereik van hun stemmen waren, liet Brand den eigenaardigen kreet hooren van den torenuil.

Raffles had slechts even het hoofd omgewend, met een snelle beweging, en daarop liep hij schijnbaar onverschillig weder voort — maar Brand wist nu, dat hij Raffles had gewaarschuwd, en dat deze op zijn hoede zou zijn.

De twee mannen wachtten, totdat de piraten geheel en al uit het gezicht verdwenen waren, en toen pas zetten zij hun weg voort.

Het werd nu zaak, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, want zij naderden nu de plek, waar den vorigen avond het kampvuur gebrand had.

Met de grootste behoedzaamheid, in gebukte houding, de revolver tot vuren gereed, baanden zij zich zij aan zij een weg door het boschje, totdat zij den zoom ervan bereikt hadden, en, door de laatste boomen heen, hunne blikken konden laten weiden over de baai.

Het eerste wat zij zagen, was een eigenaardig gebouwd schip, hetwelk Brand onmiddellijk herkende — het was een Amerikaansche duikbootjager, zooals er in het laatste halve jaar van den wereldoorlog eenige honderden door de Amerikaansche Marine werden aangebouwd.

De Vereenigde Staten hadden, zoodra de vrede geteekend was, deze overtollig geworden vaartuigen, ofschoon zij zeer goed hadden voldaan, meerendeels weder verkocht, en iedereen zal zich nog wel de advertenties herinneren, die tot zelfs in de bladen der kleinste zeevarende naties werden geplaatst, teneinde het publiek attent te maken op de gunstige gelegenheid, zich voor betrekkelijk weinig geld een geheel stalen, zeer snel loopend, en volkomen zeewaardig vaartuig aan te schaffen.

Het Departement van Marine te Washington bekommerde er zich al bittere weinig om, in welke handen deze vaartuigen geraakten, en zij had alle reden, om zich daar naderhand een verwijt van te maken, want het is thans een uitgemaakte zaak, dat Russische bandieten zich van deze soort vaartuigen hebben bediend om koopvaardijschepen te plunderen.

Het feit dat het vaartuig daar nog steeds rustig voor anker lag was voor Brand een aanwijzing, dat de bandieten het schip met de leden

van het Syndicaat uit Tahiti nog niet verwachtten, anders zouden zij wel gemaakt hebben dat zij uit den weg kwamen.

Zij hadden in deze havenstad ongetwijfeld hun spionnen, die hun draadloos het oogenblik konden seinen, waarop het schip zee zou kiezen.

Nog altijd lagen er twee sloepen half op het strand, half in het water, en op dezelfde plek was opnieuw een vuur ontstoken.

Boven dat vuur was een braadspit aangebracht, waaraan een stuk wild was gespietst, en dat braadspit werd gedraaid door een zeer jongen man, met een knap, baardeloos gelaat, en gitzwarte, lange lokken.

Brand haalde zijn kijker te voorschijn, waarvan hij zich voorzien had, voor hij de duikboot weder verliet, en bracht die voor het oog.

Hij kon nu duidelijk zien, dat er op het dek van den torpedojager twee mannen heen en weer liepen, blijkbaar belast met de bewaking van het schip.

Bij het vuur zaten nog slechts drie mannen, en dat was alles — de overige roovers schenen het er allen op gezet te hebben, er bij aanwezig te zijn, wanneer hun gevangene de plek zou aanwijzen, waar volgens hem de schat begraven was.

Brand bekeek dit alles gedurende eenige oogenblikken, en hij moest bij zichzelf bekenen, dat de gelegenheid al zeer schoon zou zijn, om hier een groote opruiming te houden — want die vier roovers, die daar bij het vuur bijeen waren, konden voor twee stoutmoedige mannen geen partij worden geacht!

De twee piraten op het schip zouden natuurlijk niet in staat zijn, tijdig hulp te bieden — de duikbootjager lag minstens een halve zee-mijl van den oever.

Toch dacht hij er niet aan, thans een overval te wagen, want hij begreep, dat Voljin door woeste wraakzucht bezeten, als hij het lot van zijn mannen ontdekte, Raffles zeker onmiddellijk om het leven zou laten brengen.

Neen, het was voor alle dingen veel beter, het vallen van de duisternis af te wachten.

Gelukkig kon de hond hun aanwezigheid niet meer verraden!

De twee mannen waren een weinig verder gegaan, teneinde het kampvuur zoo dicht mogelijk te naderen, toen in de verte takken kraakten, en eenige oogenblikken later keerde de troep bandieten, welken Brand en Henderson zooeven gezien hadden, met Raffles in hun midden naar het kamp terug.

Zij zagen er tamelijk verstoord uit, en eenigen hunner hieven dreigend de vuist op naar den

gevangene, die met gebogen hoofd, de armen nog altijd op den rug samengebonden, voortschreed.

De twee bespieders doken onmiddellijk weder neder, en zorgden dat zij op een veiligen afstand bleven, en toch dicht genoeg bij, om te kunnen waarnemen wat er in het kamp der piraten voorviel.

De pas aangekomenen wisselden eenige woorden met hun makkers die in het kamp waren achtergebleven, en het was duidelijk te zien dat er groote opgewondenheid heerschte, en dat de stemming jegens den gevangene zeer verbittert was.

De meeste roovers wierpen zich op den grond, kozen zich een goed plaatsje uit bij het vuur, en wachtten, zich den tijd kortend met rooken, zingen en drinken, het tijdstip af waarop het wild aan braadspit gaar zou zijn.

Voorzoover de twee mannen konden nagaan werden er geen wachtposten uitgezet, iets dergelijks scheen Voljin volkomen overbodig te vinden.

Dat zou hun taak natuurlijk zeer vergemakkelijken, wanneer zij eenmaal handelend zouden moeten optreden.

Langzaam verstreek de tijd, de zon daalde naar de kim, en over een uur zou zij geheel verdwenen zijn.

En het was maar goed, dat Brand en Henderson een stevig maal hadden genuttigd, want zij begrepen wel, dat hun voorloopig de gelegenheid benomen zou zijn, den inwendigen mensch te versterken.

Het uur verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Alleen hadden de twee bespieders kunnen zien dat men de armen van Raffles had losgemaakt, ten einde hem de gelegenheid te geven, iets te kunnen eten van het gebraad, waarvan men hem een stuk had toegeworpen.

Raffles scheen zich om deze handelwijze echter zeer weinig te bekommeren, en hij at blijkbaar met den grootsten smaak, zonder zich in het minst te overhaasten, en Brand meende door zijn kijker te hebben opgemerkt, dat Raffles, met een glimlach om de lippen, een gesprek voerde met Voljin, den chef der bende.

Eindelijk verdween de zon onder de kim, en bijna onmiddellijk viel de schemering, die reeds een half uur later zou zijn overgegaan in volkomen duisternis.

Voorzichtig kropen de beide mannen naderbij en nogmaals liet Brand den klagenden roep van den uil hooren.

Daarna zocht hij de plek op, waar Raffles en hij zich reeds den vorigen avond hadden be-

vonden en die het dichtst bij het vuur was gelegen.

Hij bevond zich ongeveer twintig meter van den zoom van het bosch, en de duisternis was reeds gevallen toen er eensklaps een gedaante voor Henderson oprees, die hem, voor hij op iets verdacht was, beide armen om den hals sloeg, en hem een vurigen kus op de lippen drukte!

Met een gebaar van afschuw stiet Henderson de gedaante van zich af — want hij had in het schijnsel van het kampvuur, dat tot hier door-drong, de trekken herkend van den jongen man met het knappe gelaat, die eenige uren geleden het spit draaide!

— Wat is dat Jack? vroeg een verwijtende, zachte stem. Mag ik je geen kus geven om je te verwelkomen? Waar heb je toch al dien tijd gezeten? Voljin is zoo ongerust geweest.

Weer voelde Henderson een paar armen om zijn hals, en hij had de grootste moeite een kreet van verbazing te weerhouden — de roover was een vrouw!

Beter gezegd — het was nog een meisje, zeker niet ouder dan een jaar of zeventien!

De toestand was voor den reus zeer kritiek.

Hij begreep, dat de avonturierster hem had aangezien voor den roover, dien hij zelf had neergeslagen, en als zij hare vergissing bemerkte, of wanneer zij de aanwezigheid van Brand bespeurde, konden de gevolgen wel eens zeer ernstig zijn!

Hij wist nog niet, wat hij zou doen, toen dezelfde vleiende stem weder aan zijn ooren klonk en zeide:

— Ik ben zoo blij dat je er bent, Jack! Kom spoedig mede — ik heb een goede portie voor je bewaard! Wij zullen ze samen heel alleen opeten — ver van de anderen, vindt je dat niet heerlijk?

Op dat oogenblik was het besluit van den reus genomen.

Hij aarzelde niet langer — hij wilde de gelegenheid aangrijpen.

Hij begreep dat Brand, die op slechts weinige passen afstand snel achter het struikgewas was weggedoken, het gesprek moest hebben gehord, en hem zeker aanstonds zou volgen.

De gelegenheid was inderdaad te schoon om er niet aanstonds gebruik van te maken!

Hij kuchte dus luid, om de opmerkzaamheid van Brand te trekken, en daarop sloeg de onbekende schoone, die jas, broek en waterlaarzen droeg — om haar revolver niet te vergeten — den rechterarm om zijn middel, vlijde haar hoofd tegen zijn borst en met langzame schreden begaven de „gelieven” zich in de richting van het kampvuur.

En terwijl het jonge meisje op fluisterenden toon allerlei verliefde praat uitsloeg, waarnaar Henderson in het geheel niet luisterde, gaf de reus zijn oogen goed den kost, en niets ontging hem.

De roovers schenen zich reeds verzadigd te hebben, en eenigen hunner hadden de whiskey-flesch al duchtig aangesproken.

Zij hieven even het hoofd op, toen de gewaande Jack met zijn minnares voorbijging, maar niemand koesterde ook maar een oogenblik wantrouwen — de zwarte baard en pruik deden uitmuntend hun plicht!

Voor Brand was de zaak vrij wat moeilijker want eenmaal in den lichtkring van het vuur gekomen, durfde hij niet verder gaan, en hij was dus wel genoodzaakt, den zoom van het bosch te volgen, en te trachten. Henderson niet uit het oog te verliezen.

Tenslotten scheen het verliefde meisje een gunstig plekje te hebben gevonden, waar zij zich neerliet, den reus bij de hand naast zich neertrekkend.

Beiden waren thans op ongeveer tien meter van het vuur gezeten, dat een groote hitte uitstraalde, en hun gezichten waren slechts vaag verlicht.

— Waar blijft nu dat lekkere hapje? vroeg Henderson op brommenden toon.

— Denk je daar het eerst aan, Jack? zei het meisje verwijtend. Je hebt me toch nog wel lief?

— Goede hemel, ja! antwoordde Henderson ongeduldig. Ik ben dol op je, dat weet je wel, maar ik heb honger, dat is de zaak!

— Nu, dan zal ik spoedig wat voor je gaan halen, dan kom je misschien wat meer in je humeur.

Het meisje sprong op en snelde naar het vuur waar, op een tinnen schotel, het wildbraad wachtte op dengene, die er met zijn eigen mes een stuk verkoos af te snijden.

Zijn scherp oog had in de duisternis, afstekend tegen den lichter hemel, de gedaante herkend van Raffles, wiens armen nog ongeboeid waren, daar hij zijn maaltijd blijkbaar pas zoeven beëindigd had, en die door twee der roovers bewaakt werd.

In een ommezien was hij opgesprongen en bij het kleine groepje.

— Wel Jack — ben je daar eindelijk? vroeg een van de roovers, die het baardige gezicht herkende. Voljin heeft al gevloekt als een ketter — hij begreep niet waar jij en de twee anderen bleven!

— O, hij zal nog wel gelegenheid krijgen om nog veel harder te vloeken? antwoordde Henderson — want de roover had hem in gebrek-kig Engelsch aangesproken.

En tegelijkertijd greep hij de beide bandieten ieder met een vuist hij den hals en sloeg hunne hoofden met zooveel kracht tegen elkander, dat zij, zonder een enkelen kreet te slaken, als zoutzakken neerploften.

In een ommezien had Henderson zijn mes getrokken, en op den tast de touwen doorgesneden die de enkels van Raffles bijeengesnoerd hielden.

Maar hij moest den bevrijden gevangene helpen bij het opstaan, zoozeer hadden zijn boeien den bloedsomloop gestremd.

Het bleek dat Raffles slechts hinkend zich kon bewegen.

Henderson stond slechts een oogenblik in be-raad.

Toen nam hij Raffles in zijn sterke armen op, en droeg hem zoo snel hij kon onder de boomen van het boschje.

Brand had geen oog van het geheele voorval afgehouden, en snelde hem achterna.

Vijf minuten later waren zij in veiligheid in het dichtste van het bosch, en Raffles had er op gestaan, dat Henderson hem weder zou neer-zetten.

Hij wreef zijn enkels duchtig eenige malen, beet zijn tanden op elkaar, en zeide:

— Ik kan nu niet toegeven aan een weinig lichamelijke pijn! Snel naar onze duikboot!

— Wij verlaten dus dit eiland, dat ons niets dan onheil heeft gebracht? vroeg Brand opge-wonden.

— Pardon, mijn waarde — dat is volstrekt mijn plan niet! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb alleen de duikboot noodig bij de uitvoering van een plannetje, waarvan ik mij heel wat voorstel! Maar in afwachting daarvan, vrienden — ik zeg jullie hartelijk dank voor de afdoende en snelle wijze waarop jullie mij hebt weten te bevrijden!

HOOFDSTUK VII.

BIJ GEBREK AAN BROOD.

Het was omstreeks negen uur in den avond toen de „Bruinvisch” geruischloos onder water gleed, nadat de gevangenen aan land waren gebracht.

De duisternis had de plannen der drie mannen ten zeerste begunstigd — het had blijkbaar zeer lang geduurd voor het jonge meisje de reden van de verdwijning van haar gewaanden minnaar had doorgrond, en de ontvluchting van den gevangene had ontdekt.

Misschien hadden de drie vluchtelingen een voorsprong van slechts twintig minuten gehad — maar dat was meer dan voldoende geweest om veilig de duikboot te bereiken en zich in te schepen.

Zoodra de duikboot de baai was uitgevaren, vroeg Brand aan Raffles, die het stuurrad hanteerde:

— Wil je mij nu eindelijk eens zeggen, Raffles, wat je voornemens zijn?

— Ik ga een bezoek brengen aan Voljin, Brand!

— Hij is dus aan boord van zijn schip?

— Zoo is het!

— Maar mijn hemel — wat wil je van hem?

— Meer dan je denkt! Ik heb mijn ooren goed opengezet, daarginds in het kamp, en ik heb vernomen dat zich de kas van de heeren roovers, als ik het zoo noemen mag, aan boord van den Amerikaansche duikbootjager bevindt — die tusschen haakjes dezelfde is als die reeds verscheidene koopvaardij-schepen van hun lading beroofd en daarna tot zinken heeft gebracht.

— Is het werkelijk wel de moeite waard?

— Die vraag zul je zelf wel kunnen beantwoorden, als ik je zeg dat er voor minstens 300.000.000 roebel aan diamanten aan boord zijn — dat is volgens de huidige koers toch nog altijd wel ruim 100.000 pond sterling!

Een prachtig sommetje voor dat nieuwe ziekenhuis in Londen, waar voor mijn rekening al aan begonnen is!

— Wat een som! kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen.

— Vindt je nu nog dat ik ongelijk heb?

— Dat hangt geheel en al van de omstandigheden af. Voljin is toch zeker niet alleen aan boord?

— Neen, hij is in gezelschap van zijn minnares en van vier leden zijner bende. Er zijn namelijk twee vrouwen bij het nobele gezelschap!

— Natuurlijk gewapend?

— Dat spreekt van zelf! Maar ik denk dat

zij des nachts wel zullen slapen!

— Nu ook — nu Voljin weet, dat je ontsnapt bent, en weer in het bezit van je duikboot?

Raffles haalde de schouders op, en gaf toen ten antwoord:

— Mijnentwege mogen zij klaar wakker zijn — dat is zelfs voor hen wel zoo veilig!

— Wat bedoel je daarmee?

— Heel eenvoudig — ik ben voornemens dat schip in den grond te varen!

— Dan zullen de juweelen je immers ontgaan!

— Heb daar geen zorg voor — wij hebben onze duikerpakken aan boord, en niets zal gemakkelijker zijn dan te zorgen, dat wij er bijtijds bij zijn, om den buit te bergen!

— En — de opvarenden van het kaperschip?

— Eigenlijk is er aan hen niet zooveel gelegen, maar ik wil hen toch niet koelbloedig het leven benemen! zeide Raffles. Zij zullen gelegenheid krijgen, om hun lijf te bergen.

— Dan zullen zij tevens de diamanten bergen, merkte Brand op.

— Neen, want daartoe zal ik hun den tijd niet geven!

— Maar waarom zouden wij eigenlijk niet in de nachtelijke duisternis het kaperschip besluispen, de handieten machteloos maken, en er met den buit vandoor gaan? hield Brand aan.

— Daar heb ik mijn redenen voor, mijn waarde! Ik wil namelijk den heer Voljin het middel ontnemen voort te gaan met zijn moorddadige praktijken! Wanneer hij zich bepaalde tot het berooven van zijn medemenschen, zou ik mij waarschijnlijk niet met de zaak bemoeien, of er mij in ieder geval mede vergenoegen hem op zijn beurt te bestelen, maar het staat vast dat de schurk in talrijke gevallen een weerloos handelsvaartuig, nadat hij zich van de scheepskas had meester gemaakt en de opvarenden tot op het hemd had uitgekleet, met een paar goedgemikte schoten van zijn snelvuurkanon naar den kelder zond, ombekommerd om het lot der schepelingen, die maar moesten zien hoe zij het veege lijf konden reden, en dat alles gebeurde menigmaal op honderden mijlen van eenige kust.

— Dan nog een laatste opmerking, Edward! hernam Brand. Ik zelf verlang niets liever, dan het kaperschip te doen zinken — maar dat zou je even goed kunnen doen, nadat je je van de diamanten en de rest hebt meester gemaakt, die zich aan boord bevinden!

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

— Dat zou misschien ook te doen zijn — maar in dat geval zou het noodzakelijk zijn, dat wij niet lang behoefden te zoeken naar de plaats waar de juweelen zich bevinden, want wellicht bemerkt men van de wal, dat er iets niet in den haak is aan boord van het schip, en tegen een overmacht van 20 welbewapende mannen zijn wij niet opgewassen. Nu, wij zullen wel zien wat de omstandigheden ons voorschrijven. In elk geval hebben wij nog verscheidene uren, om op ons gemak te kunnen beraadslagen.

Terwijl de boot langzaam voortvoer, daar Raffles den schijnwerper nog niet durfde te ontsteken, uit vrees dat het schijnsel zijn aanwezigheid zou verraden, deelden de beide vrienden elkander in bijzonderheden mede wat hen wêdervaren was, sedert het oogenblik dat zij van elkander waren gescheiden.

Het verhaal van Henderson betreffende zijn kortstondige minnarij, ontlokte Raffles een glimlach en toen de reus het verhaal geheel en al beëindigd had, merkte hij op:

— Die jonge dame zal zeer vreemd hebben opgekeken, James, toen zij je niet meer aantrof op de plek, waar zij je verlaten had!

— Dat kan ik mij voorstellen, mylord, zeide Henderson, met een oolijk licht in zijn grijsblauwe oogen.

Intusschen voer de duikboot langzaam om het eiland heen, en eindelijk bereikte zij de tegenovergestelde zijde, en voer, omstreeks een meter onder water, behoedzaam de baai binnen, waar de Amerikaansche duikbootjager, thans tot kaperschip geworden, nog altijd voor anker lag.

Het was intusschen duidelijk, dat de ontsnapping van Raffles nu reeds lang moest zijn gemerkt, en evenzeer moesten de drie avonturiers er rekening mede houden, dat men het vertrek van de duikboot en alles wat bij de landingsplaats was voorgevallen, op dit oogenblik reeds ontdekt had.

Wanneer Voljin dus geen ezel was, kon het niet anders of hij moest vreezen voor het lot van zijn schip, dat thans feitelijk weerloos was overgeleverd aan de geheimzinnige duikboot welke het rooversschip, al had het een stalen huid, gemakkelijk zou kunnen doorboren met den spitsen, als een degen gevormden ram, die eenige meters voor den voorstevén uitstak, als het wapen van een zwaarvisch.

Toen Raffles dit alles overdacht, begreep hij dat hij goed zou doen, snel te handelen, want wie kon zeggen of Voljin niet zou trachten, ongemerkt de gestolen schatten aan boord van zijn schip naar den vasten wal te laten overbrengen, teneinde ze op het eiland te verbergen totdat

hij er zeker van kon zijn, dat ieder gevaar voor zijn schip geweken was?

Terwijl de duikboot langzaam even onder de oppervlakte van het water voortgleed, wendde Brand zich tot Raffles met de vraag:

— Hoeveel water staat hier in de baai?

— Bij vloed ongeveer een vaam, bij laag water bijna drie meter minder! antwoordde Raffles. Dat wil zeggen, dat zelfs bij eb het dek van den torpedojager nog altijd eenige voeten onder den waterspiegel zal zijn! En ik denk wel niet dat de bandieten de middelen hebben om het schip te lichten! En zijn zij eenmaal als ratten hier op het eiland gevangen — dan zal ik er wel voor zorgen, dat de Fransche politie van Tahiti hen spoedig hier komt afhalen.

Brand had een blik door de voorlens geworpen, maar hij kon niets anders ontwaren dan een donkeren vorm, omtrent een kabellengte van de duikboot verwijderd, waarvan de schroef thans zeer langzaam draaide.

Een oogenblik later evenwel bemerkte hij lichten aan boord van het kaperschip, die zich haastig heen en weer schenen te bewegen.

Hij maakte er Raffles, die aan het stuurrad stond, opmerkzaam op.

Deze fronste het voorhoofd, en zeide:

— Ik geloof waarlijk dat wij juist bijtijds komen — als het al niet te laat is! Naar het schijnt, wil Voljin den buiten aan land brengen, daar zijn schip geen veilige bergplaats meer oplevert, nu „De Bruinvisch” weer vrij onder en boven de zee zwalkt! Laten wij ons haasten.

Hij greep een hefboom en aanstond werd de vaart van de duikboot grooter.

Toen wij ongeveer op dezelfde hoogte was als het kaperschip riep Brand, die weder voor het kijkglas had post gevat, op levendigen toon:

— Zij laten een boot uit, en ik kan duidelijk drie of vier mannen onderscheiden op het dek van den kaper, die zware pakken onder hun arm of op hun schouders dragen!

— Wij hadden het moeten vreezen, Brand! Nu, dat geld, die juweelen en dat goud mogen in geen geval den vasten wal bereiken! Henderson, op je post! Wij hebben een appeltje met die heeren te schillen!

Juist op dat oogenblik kwam de volle maan van achter de wolken te voorschijn, en overgoot de baai met haar zilveren licht.

De omtrekken van het kaperschip staken nu scherp af tegen den avondhemel, en het was duidelijk waar te nemen, wat er aan boord van den torpedojager geschiedde.

Er stonden twee mannen op de voorplecht bij het snelvuurkanon, en blijkbaar hadden zij in opdracht gekregen, nauwkeurig uit te zien naar

de duikboot van John Raffles, en bij het minste teeken van gevaar vuur te geven.

Aan de zijde waar de „Bruinvisch” zich bevond, waren vier mannen doende een kleine sloep uit te zetten, die ruimte bood voor zes personen.

De sloep bereikte nu de oppervlakte van de golven, en aanstonds daalde twee mannen er langs de valreep niet zonder moeite in neder, want ieder van hen droeg een zware vracht op den schouder.

Ofschoon 't onmogelijk was de gelaatstrekken te onderscheiden, meende Brand, naar de gestalte te oordeelen, Voljin in den eersten man, die in de boot klom, te herkennen.

De kisten of koffers werden op den bodem van de sloep geplaatst, en toen daalden er nog drie mannen in af, waarvan er een eveneens een zware vracht droeg.

De man, die voorin zat, nam een bootshaak, en duwde de sloep van den voor anker liggenden torpedojager af, waarop twee andere mannen de riemen grepen, en de sloep naar land begonnen te roeien.

— Opgepast! riep Raffles op korten toon.

Hij had het stuurrad met vaste hand gegrepen, draaide een klein handwiel om, en aanstonds schoot de „Bruinvisch” snel door het water, en voer in een grooten hoog door de baai, totdat zij zich geplaatst had tusschen de kust en de roeiboot.

De twee roeiers trokken wat zij konden, en het was maar al te duidelijk te zien, dat Voljin groote haast had om aan land te komen met zijn kostbaarheden.

Raffles hield het oog door een der lensglazen strak op de boot gevestigd, en toen nam de „Bruinvisch” als het ware een aanloop, schoot schuin door het water, rees een ondeelbaar oogenblik met de voorsteven boven de oppervlakte uit — en trof de sloep juist in het midden, terwijl zij haar uit het water oplichtte, en in twee stukken weder deed neervallen.

Een oogenblik later spartelden alle opvarenden in het water, maar van de kisten en koffers was volstrekt niets meer te bespeuren — zij lagen reeds op den bodem van de baai, buiten het bereik van de zeeroovers.

Een stuk van de sloep kwam weder boven, en een der bandieten, die blijkbaar slecht of niet kon zwemmen, klampte er zich aan vast, schreeuwend en vloekend.

De anderen echter zwommen naar den oever, dien zij tamelijk spoedig bereikten.

Raffles bleef nog een oogenblik naar het wrakstuk van de sloep zien, overtuigde zich, dat de opkomende vloed het naar het strand

dreef, dat zich opnauwelijks vijftig meter afstand bevond, en liet toen de „Bruinvisch” zachtje tot op den bodem neerdalen.

Het was hier zoo donker, dat er van de omrigende voorwerpen in het water volstrekt niets te bespeuren viel, en Raffles durfde nog altijd het zoeklicht niet in werking te stellen, uit vrees dat het op deze betrekkelijk geringe diepte zou worden gezien.

En toch moest er spoedig gehandeld worden, want Voljin zou zeker niet nalaten, alles in het werk te stellen om zijn schatten, die hem op zulk een buitengewone wijze waren afhandig gemaakt, weder in zijn bezit te krijgen, door er naar te laten dreggen of duiken, wanneer het weder eb zou zijn.

Raffles liet dus geen tijd verloren gaan.

Hij en Brand staken zich onmiddellijk in hun duikerpakken, vervaardigd van een eigenaardige stof, bestaande uit rubbercanvas en sterk linnen, voor water ondoordringbaar, lieten zich door Henderson den stalen helm op het hoofd schroeven, en tevens het luchtreservoir op hun rug bevestigen, hetwelk hun voor minstens een uur van versche lucht zou voorzien, en verlieten toen de duikboot door een vernuftig gevonden en toch zeer eenvoudige schutkamer vooraan in de boot, die veel geleek op dergelijke inrichtingen welke men wel in duikerklokken vindt, en die het den duiker mogelijk maken, de klok in en uit te gaan, zonder dat er water in kan doordringen.

Beide mannen hadden een zeer krachtige elektrische lamp met zich mede gevoerd, waarvan het glas door een stevig netwerk van ijzerdraad was beschermd, en zij verschaften zich licht, door den draad van deze zoogenaamde looplampen in verbinding te brengen met een stopcontact, dat zich aan de buitenzijde van de boot bevond, ter hoogte van de ronde deur der schutkamer.

Er verspreidde zich een licht, helder genoeg om op een afstand van ongeveer vijf meter te kunnen zien, maar toch onzichtbaar voor degenen die zich aan boord van het kaperschip bevonden.

Zij hadden nog geen tien minuten behoeven te loopen, of reeds ontdekte Brand een withouten kist, met touwen hengsels, die nog pas zeer kort in het water kon liggen, en bijna op hetzelfde oogenblik vond Raffles een ander gedeelte van den buit.

Zonder moeite, en geholpen door een natuurkundige wet, die het gewicht der kisten schijnbaar deed afnemen, droegen zij den buit naar de schutkamer, duwden ze in den tunnel, sloten de deur weder en gaven Henderson het sein,

eenvoudig door op de stalen oppervlakte van de duikboot te kloppen, hetgeen een sterk dreunend geluid veroorzaakte, en de reus had niets anders te doen dan de tweede deur te openen, het water te laten wegvloeien in de tank, waaruit het later zou worden weggepompt, en de kisten naar zich toe te halen.

Nog een kwartier zoekens — en toen hadden Raffles en Brand ook de derde kist ontdekt, en in veiligheid weten te brengen.

De lampen werden afgeschroefd, een voor een kropen zij door de schutkamer naar binnen, de deuren werden zorgvuldig gesloten, het water werd buiten de boot gepompt — en de beide vrienden konden elkander glimlachend de hand drukken, nadat zij zich weder van hun helmen en duikerpakken hadden ontdaan.

Onmiddellijk ging Raffles over tot de opening van de kisten — zij bleken tot aan den rand gevuld te zijn met gouden munten uit bijna alle beschaafde landen ter wereld, gouden staven, waarschijnlijk uit banken gestolen, paarden en diamanten, blokken zilver en nog andere kostbaarheden — tot gouden dameshorloges en doekspelden toe!

Raffles lachte tevreden, en zeide:

— Ik weet niet of wij hier nog ooit de Peruaansche kerkschat zullen vinden — en ik twijfel er zelfs aan, maar in ieder geval worden wij ruimschoots schadeloos gesteld door den rijken inhoud van deze drie kisten! Ik zeg u het toeval Brand, dat mij naar het eiland Pinaki heeft gebracht — want met dit goud en deze juweelen zal ik zeer veel goeds kunnen doen! En nu ons werk voltooid — en dat kaperschip vernietigd!

— En de twee mannen aan boord — die het kanon bedienen?

— Ik zal hun gelegenheid geven, hun leven in veiligheid te brengen! antwoordde Raffles kortaf.

De boot rees weder naar de oppervlakte, en schier zonder enig gerucht gleed de „Bruinvisch” naar het kaperschip, op welks dek de twee kanonniers in de grootste ontsteltenis heen en weer liepen, blijkbaar volstrekt niet begrijpend wat er zoeven was voorgevallen.

Juist op het oogenblik dat de duikboot zich naast het kaperschip vlijde, stak er een groote pinas van den oever van de baai af, door een achttal krachtige handen voortbewogen.

Het was duidelijk — Voljin had het gevaar in gezien, en wilde ten koste van alles trachten, zelfs met achterlating van zijn buit, dit eiland te verlaten, alvorens zijn schip hem ontnomen kon worden.

Hij moest alle gevolgen doorzien, welke zou-

den voortvloeien uit een gedwongen verblijf op het eiland — vroeg of laat zou een groote politiemacht landen, om hem en zijn medeplichtigen gevangen te nemen.

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Het deksel van den ingangstoren werd haastig geopend en Henderson klom als een kat op het lage dek van den torpedojager.

En voor de beide mannen die er de wacht hadden moeten houden, goed en wel wisten wat er met hen geschiedde, had de reus hen aangegrepen en met kracht tegen het dek gedrukt, zoodat ze niet bij machten waren, een beweging te maken.

Raffles stak zijn hoofd boven het dek uit, en vroeg den twee doodelijk verschrikten bandieten in het Russisch:

— Kunt gij beiden zwemmen?

De twee schurken knikten zwijgend, met ontstelde gezichten, en Raffles riep Henderson toe:

— Zij kunnen zwemmen, Henderson!

— Eigenlijk is het jammer, Mylord! kon de reus niet nalaten uit te roepen.

En het volgende oogenblik beschreven de twee Russen een wijden hoog en vielen op eenige meters afstand van hun schip in zee.

Met krachtige slagen, alsof de duivel hen op de hielen zat, zwommen zij naar de kust.

Henderson echter begaf zich dadelijk weer aan boord van de „Bruinvisch”, sloot den ingangstoren, en nam zijn post weder in.

Onmiddellijk dook de „Bruinvisch” onder water, beschreef een cirkel — en stortte zich toen als een stier met gebogen kop op het kaperschip.

De schok wierp de drie mannen bijna van de been, toen de spitse ram van de duikboot in de romp van den torpedojager drong, maar het onderzeesche vaartuig hield zich uitstekend.

Raffles liet de schroef dadelijk achteruit werken, de duikboot maakte zich vrij — en op hetzelfde oogenblik begon het kaperschip zoo snel te zinken, dat de „Bruinvisch” zich moest haasten, om niet in den draaikolk te geraken, die door het snel zinkende schip veroorzaakt werd.

Honderd meter verder rees de „Bruinvisch” weder aan de oppervlakte, en Raffles stelde het zoeklicht in werken, dat met zijn verblindend schijnsel de baai daghelder verlichtte.

Van het kaperschip was reeds niets meer te zien dan het bovengedeelte van de korte pijp en den kleine mast op den voorsteven.

Binnen enkele minuten zou het vaartuig geheel onder de oppervlakte der golven verdwenen zijn.

De mannen in de pinas hadden opgehouden

met roeien, want blijkbaar zagen zij het vruchteloze van hun poging in.

Sommigen hunner hieven de vuist ten hemel, anderen zaten met verwezen blik naar het zinkende schip te staren, dat hun eenige verbinding vormde met de buitenwereld.

En daarop deden zij het eenige wat zij konden doen — zij roeiden weder naar het eiland terug.

Brand, die dit alles vol aandacht had gadeslagen, wendde zich tot Raffles, en vroeg:

— Nu gaan wij toch zeker voor goed heen?

— Nog niet, Brand — je zult nog eenige dagen geduld moeten hebben, want wij hebben een zeer voornaam ding vergeten!

— Wat dan?

— Wij hebben uit het oog verloren, dat dezer

dagen een schip uit Tahiti hier komt binnenvallen, met leden van het schatgravers Syndicaat aan boord!

— Welnu — Wat zou dat?

— Dat vraag je nog? Begrijp je dan niet dat de zeeroovers zich tot iederen prijs zullen willen meester maken van ieder zeewaardig vaartuig, dat hun in handen komt? Zij zullen zich in een hinderlaag leggen, zij zullen de niets vermoedende Franschen overvallen — zij zullen er niet voor terugdeinzen om alle schepelingen tot den laatsten man te vermoorden — en met 't aldus veroverde schip zouden zij de vlucht nemen! En daarom, Brand, blijven wij hier, totdat het schip uit Tahiti in het gezicht zal zijn, en ik den kapitein heb kunnen waarschuwen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

VROUWENLISTEN

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

BUZIAU

....het in hem zoo hartelijk belangstellende Nederlandsche volk kan nu eindelijk den complete Buus leeren kennen.... door het rijk geïllustreerde boek over dezen merkwaardigen mensch en kunstenaar. Om U een goed denkbeeld te geven van de veelzijdigheid en omvangrijkheid van dit boek, laten wij hier inhoudsopgave volgen:

EEN KLEINIGHEID VOORAF....

BUZIAU VERTELT....

I. De ondeugende schooljongen. — Voor het eerst spullebaas. — Een overstrooming met jammerlijke gevolgen. — Rooversstukken met vele dooden. — Zin voor realisme. — Schminken met Rembrandtieke alures.

II. Het hoedje van meester Cannegieter. — Buziau en Jan Musch rivalen om een meisje. — Schelmenstreken in samenwerking met Nap de la Mar. — Als zeegolvenbeweger en aap. — Ijsverkooper in Circus Renz. — Buus als meisje in een water-ballet. — Een dikke politieagent, die plotseling mager werd. — Een artist, die tipsie was.

III. De vijf ladderacrobaten. — Op kermistournee. — Met een goochel-parodie de wereld in. — Emmer en wtkwast. — De onvergetelijke weldaad van een buurvrouw. — Professor Rikiri. — De aanvang van den roem.

IV. Mr. Topy. — Een nieuw nummer. — Een verrassende ontmoeting in Londen. — Na-apers. — Oorlog op de kermis in Gouda. — Naar de revue van Ter Hall. — Een aanbod om Grock op te volgen. — Buus over de malaise. — Natuurlijke tegenzin in dubbelzinnigheden.

Er 's groote belangstelling voor het boek „Buziau”, daarom is spoedige bestelling raadzaam bij Uw boekhandelaar of bij de uitgeefster

**N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGR. 72, AMSTERDAM C. POSTR. 60092**

Ondergeteekende wenscht te ontvangen

per Boekhandel..... *

rechtstreeks van de N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam*
het boek „BUZIAU”, ingenaaid à fl. 1.50*, gebonden in linnen band à fl. 2.—*

Naam : .....

Adres : .....

*doorhalen wat niet verlangd wordt.

(R.B.K.)

?

wat
schuilt
er achter
hem

?

dat hij, de komiek,
tegelijk is
**NEERLAND'S
MEEST GEVIERDE
KUNSTENAAR**

!

U
kent hem
maar
half

!

leest daarom
zijn veelbewogen
levensgeschiedenis

— boeiend —
merkwaardig
— geestig —

verlucht
met ruim zestig
foto's en
karikaturen

prijs
slechts fl. 1.50
gebonden fl. 2.—

*"Fluweel
voor de
keel"*

FIFTY = FIFTY

DE NIEUWE
AMERIKAANSCH E SIGARET

PRIJS IN HOLLAND

20 STUKS **15** cents
VOOR